

Biblioteca Centrală
Regională
H. Răușanu-Dava

PROLETARI DÎN TOATE TĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Sciteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R.

Anul XXXVII Nr. 7541

Simbătă 2 decembrie 1967

8 PAGINI - 30 BANI

COMUNICAT

În zilele de 29, 30 noiembrie și 1 decembrie 1967 a avut loc Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

Plenara a dezbătut și a aprobat în unanimitate proiectul planului de stat al economiei naționale și proiectul bugetului de stat pe anul 1968, care urmează a fi supuse spre legiferare Marii Adunări Naționale.

Plenara a analizat activitatea desăsurată de organizațiile de partid, de tineret, de celelalte organizații obștești și de stat pentru educarea tineretului și a adoptat în unanimitate hotărârea cu privire la îmbunătățirea muncii educative în rândurile tineretului și a activității Uniunii Tineretului Comunist.

Plenara a examinat problemele privind pregătirea Conferinței Naționale din 6 decembrie a.c. a Partidului Comunist Român și a adoptat în unanimitate hotărâri corespunzătoare.

Plenara a ales în unanimitate pe tovarășii Florian Dănilache și Janos Fazekas ca membri ai Comitetului

Executiv și pe tovarășii Gheorghe Stoica și Virgil Trofin ca membri supleanți ai Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R.

La lucrările plenarei au participat ca invitați șefii ai secțiilor C.C. al P.C.R., prim-secretari ai comitetelor regionale de partid, președinți ai sfaturilor populare regionale, conducători de instituții centrale de stat, redactori șefi ai ziarelor centrale.

În cadrul dezbaterilor au luat cuvântul tovarășii: Mihai Marinescu, Iosif Uglar, Vasile Potop, Dumitru Baladia, Mihai Burcă, Vasile Mateescu, Gheorghe Petrescu, Ion Ichim, Bujor Alimășan, Ladislau Bramiș, Miu Dobrescu, Constantin Dăscălescu, Petre Duminiță, Gheorghe Călin, Dumitru Popa, Emil Drăgănescu, Roman Moldovan, Ion Cîrcel, Gheorghe Pană, Aurel Duca, Mihail Roșianu, Ion Gheorghe, Petru Enache, Barbu Zaharescu, Ștefan Bălan, Constantin Pîrvulescu, Chivu Stoica.

În încheierea lucrărilor plenarei a vorbit tovarășul Nicolae Ceaușescu.

SUPREMA INVESTIȚIE

Mihai NEGULESCU

Tot ce s-a zămisit, tot ce s-a înfruptat de-a lungul veacurilor, în bucuriile materiale și spirituale ale acestor pămînturi românești, poartă însemnul de iscusință și talent, de încredere în mai bine și în biruințele frumuseții, al anonimilor cititori de țară și neam.

Apropiata Conferință Națională a Partidului Comunist Român ne îndreaptă privirile și sensibilitatea tocmai spre această continuitate de structură, spre această neîntreruptă geneză. Tot ce am avut mai de pres, noi și părinții noștri, noi și părinții părinților noștri, se află înfruptat în portretul viguros și demn al României socialiste. Asigurarea temeliei unei asemenea citirii, sporirea eficienței actului creator, confruntarea continuă cu parametrii moderni ai actelor economice, constituie astăzi atât imperativele sociale majore, cât și arti în care sînt chemate a se afirma, pe deplin, capacitatea tehnico-stiințifică a omului-constructor, personalitatea sa creatoare.

Deprinși a citi cu interes și emoție importante documente prin care de-a lungul anilor a fost exprimată gândirea originală, creatoare, a partidului nostru, am zăbovit asupra proiectului Directivei ce vor fi supuse dezbaterii Conferinței Naționale avînd sentimentul acut al confruntării cu sensurile a mai bine de două decenii de ascensiune în socialism, cu imperatiile acute și cu perspectivele profund dinamice ale viitorului. Am înțeles, din aceste documente, că și din dezbaterile ce au loc pe marginea lor prețiosului în țară, că magistrata răspunderii față de generațiile viitoare ale României, magistrata modernizării economiei na-

(Continuare în pag. a III-a)

SOSIREA ÎN CAPITALĂ A UNEI DELEGAȚII A C. C. AL P. C. DIN COLUMBIA

Vineri la amiază a sosit în Capitală o delegație a Comitetului Central al Partidului Comunist din Columbia, condusă de tovarășul Gilberto Vieira, secretar general al C.C. al P.C. din Columbia, care, la invitația C.C. al P.C.R., face o vizită în țara noastră.

Din delegație fac parte tovarășii Juan Viana, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.C., și José

Cardona Hoyos, membru al C.C. al P.C.C.

La aeroportul Băneasa delegația a fost întâmpinată de tovarășii Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., Paul Niculescu Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Mihail Dalea, secretar al C.C. al P.C.R., de activități de partid.

(Agerpres)

Telegramă

Excelenței Sale

Domnul CHIVU STOICA

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România

BUCUREȘTI

Profund mișcat de amabilele urări pe care ați binevoit să mi le adresați cu ocazia sărbătorii naționale, rog pe Excelența Voastră să primească mulțumirile mele deosebit de sincere, precum și cele mai bune urări pentru fericirea dumneavoastră personală și bunăstarea poporului român.

CHARLES HELOU

Președintele Republicii Liban

Președintele Consiliului de Miniștri, Ion Gheorghe Maurer, a primit pe profesorul Theodor Sorensen

Președintele Consiliului de Miniștri, Ion Gheorghe Maurer, a primit vineri după-amiază pe prof. Theodor Sorensen din S.U.A., care face o vizită în țara noastră.

La întrevvedere a luat parte George Macoveșcu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe.

(Agerpres)

DOCUMENTELE PLENAREI C. C. AL P. C. R.

ÎN DEZBĂTERE

Sistemul de indicatori

„ALFABETUL” planurilor economice

ÎN ZIARUL DE AZI:

- De ce pătrunde greu electricitatea în satele argeșene
- Arta de a asculta muzica
- Turnul teatrului orădean

(Continuare în pag. a III-a)

Conf. univ. ing. D. SIMION

Economia noastră socialistă, prin esența ei, se dezvoltă pe bază de plan, ceea ce este sinonim cu dezvoltarea conștientă a forțelor de producție în mod proporțional și echilibrat, în scopul construirii socialismului și comunismului. Planul sintetizează sarcinile și mijloacele necesare acestei dezvoltări, în conformitate cu obiectivele trasate de partid. Elaborarea planului, astfel ca el să corespundă condițiilor obiective optime, necesită o imensă muncă științifică, care să fundamenteze temeinic dezvoltarea economiei și creșterea nivelului de trai al populației, pe baza studiilor aprofundate și multilaterale a cerințelor social-economice, a necesităților și posibilităților curente și în perspectivă.

„Alfabetul” în care se exprimă planul de stat, se compară și se apreciază realizarea lui și constituie un sistem de indicatori cantitativi și calitativi, de natură economică și tehnică, în expresie naturală sau valorică. Îmbunătățirea continuă a acestui sistem de indicatori figurează printre problemele majore înscrise în proiectul de directive ale C.C. al P.C.R. cu privire la perfecționarea conducerii și planificării economiei naționale și este organic legată de îmbunătățirea metodelor de elaborare, fundamentare și aprobare a planului de stat și a mecanismului prin care se asigură îndeplinirea lui. În aceeași direcție și scop concură — concomitent cu creșterea dimensiunilor și complexității economiei — modificările care intervin în conținutul activității economice și al relațiilor reciproce dintre diferitele unități și verigi, astfel ca exercitarea activității pe baza indicatorilor de plan să fie în deplină concordanță cu cerințele majore ale dezvoltării economice în etapa actuală.

Dacă ținem seama și de faptul că indicatorii de plan, îndeosebi cei sintetici, stau la baza celor interesanți material la lucrătorilor, fiind jalonul de apreciere a diferitelor laturi ale activității economice, se poate deduce cu toată claritatea de ce se acordă o importanță deosebită perfecționării continue a sistemului de indicatori. Și spunem sistem, pentru că nu este vorba de un număr mai mare sau mai mic de indicatori izolați, ci de indicatori care trebuie să ogîndească întregul proces al reproducției socialiste lărgite în toată diversitatea legăturilor lui. Tocmai unitatea procesului reproducției impune și necesită un sistem unitar, încheiat, de indicatori, iar legăturile obiective, care se condiționează reciproc în procesul producției, trebuie să fie evidențiate prin intercondiționarea acestor indicatori.

În proiectul de directive ale C.C. al P.C.R. sînt arătate o serie de neajunsuri în planificarea și în activitatea economică care, în mod direct sau indirect, sînt legate și de actualul sistem de indicatori. Avem în vedere lipsurile manifestate în fundamentarea planului, în tendințele

unor întreprinderi de a se abate de la conținutul și cerințele obiective ale unor indicatori, abuzînd de lipsurile metodologice care pot genera asemenea posibilități. Incit realizarea indicatorilor să nu concorde cu intențiile planului. Este cunoscut, spre exemplu, că în unele ramuri indicatorii în expresie fizică nu stimulează calitatea produselor, precum și economia de materii prime și materiale. Aceasta se referă la acele produse, la care planul se stabilește în unități de greutate. În altele întreprinderi, producția globală a fost realizată și depășită prin vehiculări de semifabricate sau cooperări inutile, ceea ce nu ogîndește în mod real aportul prin efort propriu a acelor unități la realizarea planului de stat. Există și unii indicatori care prin metodologia de calcul nu satisfac scopul pentru care sînt folosiți. Astfel, indicatorul înti-

(Continuare în pag. a III-a)

Din peisajul industrial al orașului Constanța

Foto: Agerpres

Anticii se lăssau, poate, guvernati de mina destinului, din dorința instintivă de a-și scoate viața de sub auspiciile hazardului. Existența era pe atunci atât de precară, de incertă, riscurile — atât de mari și neprevăzute, ocaziile de suprimare a individului atât de frecvente, încît ideea predestinării devenea o necesitate. Abandonîndu-se destinului, omul nu se mai teme, nu mai tremura, nu se mai ferea — totul fiind scris în cartea destinului de la începutul începutului.

În epocile de mare cruzime omul s-a pus la adăpostul acestei legi supreme pentru a-și salva spiritul de abrutizare. Considerată fatalitate, nenorocirea își pierde din arbitrar; absurdul și întimplarea aparău ca necesități inevitabile. Slavul își dădea, desigur, seama că viața lui se află la discreția unei autorități străine, dar dacă ar fi acceptat că „soarta” nu era altceva decît capriciul stăpînului, el n-ar mai fi putut să trăiască. Ocazile dădeau omului iluzia pătrunderii în mister... Dar nu pentru a evita destinul, ci pentru a se supune. În mitologia poporului nostru, personificarea predestinării sînt uritoarele. Stăpînit de nedezmintitură sau spirit de prevedere, românul nu s-a lăsat la discreția unui verdict subiectiv, ci a cerut uritoarelor să decidă după înfruntarea opiniilor. De

aceia, în mitologia poporului nostru, cel mai adesea les învingătoare uritoarele bune.

Individualiștii epocii atomice au alunecat în extrema diametral opusă. Ei neagă orice coerență și orice logică în existența umană, în apariția și dispariția individului. Pentru ei lu-

mină să nu creadă în nimic, să nege orice menire a existenței. Unora protecția destinului le dădea temeritate, le permitea să dispreguiască moartea, pe ceilalți — neîncrederea în destin îi face apatici și blazai, împiedicîndu-i să trăiască de groaza morții.

Filozofia noastră nu ex-

plune socială. Ea exprimă eliberarea umanității din tentațiile necesității oarbe. Ea indică faptul că primul act grandios de domnie a lumii a fost înțelegerea de către om a resorturilor propriilor sale vieți materiale și sociale. Ea proclamă capacitatea claselor revoluționare de a

cînd mai impetuos, dar întotdeauna distinct, acordurile răscolitoare ale simfoniei a 5-a a destinului și imnul de triumf al simfoniei a 9-a. Dacă există ceva cu adevărat grandios în istorie, aceasta este trînta omului cu destinul și mai ales victoria asupra lui.

Nu se poate nega că de-a lungul istoriei „soarta” a înecat lumea în valuri de durere, de nedreptate și de moarte, a umplut văzduhul de vaier și de plîns. Dar milioane de victime l-au scăpat, nenumărate voievozi au înfrînt-o și au dat-o de rușine, nesfîrșite siruri de oameni au reușit să-și ducă pînă la capăt misiunea începută. De aceea, fără a subaprecia urgia neprevăzută, filozofia dialectică a comunistilor convinge că oricît ar fi de greu, oricît de înalte obstacolele, parția nu e niciodată definitiv pierdută.

Oricînd mai rămîne o sansă pentru care merită să lupți! Proba acestui concept a făcut-o victoria revoluției proletare.

Dar ea este valabilă pentru oricare individ. Căci oricît de mult am pierde, nu pierdem niciodată totul. Natura ne poate smulge cu cruzimea ei înconștientă tot ce ne drag, tot ce am iubit pe lume; în plus ne poate oropsi fiziceste în modurile cel mai ne-

Carieră și destin

opinii

mea e un dezmet al absurdului, întimplarea oarbă fiind singura lege a universului. Viața și moartea sînt cel doi poli ai neantului, la fel de stranii și de lipsiți de sens. Omul este o frunză suspendată în văzduh — pradă vînturilor care o poartă aiurea, o azvirie în băltoace sau în mormane de gunoi. Să lupte? Să vrea? Să lîndă spre un fel? Beatificînd zîmbesc cu greață la asemenea cuvinte. Tot ceea ce admit să facă este să se lase pradă înfrîntului și să supraviețuiască.

Pe unii, rolul despotice și omnipotent al hazardului îi facea să se închine fatalului, pe ceilalți îi deter-

clude existența întimplărilor; nu sîntem alții de puerili încît să credem că fiecare individ își poate dirija viața după un plan dinainte stabilit, că fiecare cotitură a vieții poate fi prevăzută pînă în cele mai mici amănunte. Chiar o plantă care își cunoaște cu precizie mesajul genetic poate oferi cele mai neașteptate surprize în condiții naturale schimbate. O grindină sau o secetă alterează total programul mărului înflorit, îl anulează pînă la zero destinul. Noțiunea „omul — stăpîn al propriului destin” are pentru noi o largă accep-

PAG. a V-a

ÎNCELEȘTAREA fragment din volumul II al romanului „ȘOSEAUA NORDULUI” de Eugen Barbu

lola! La rîndul lor, o societate nedreaptă, sau niște oameni nedrepti ne pot proscie, asupra, ne pot lipsi de drepturile și recompensele ce ni se cuvin, ne pot calomnia și umili fără milă. Prietenii ne pot minji cu noroi și lovi cu pietre, fără să o merităm, cei dragi ne pot părăsi în clipa cea mai grea. În asemenea cazuri, oamenii slabi, obtuzi, care au mizat totul pe bunurile pe care acum le pierd, se prăbușesc. Pleacă capul și se prăbușesc în țărîna, ca vitelii înjunghiate.

Dincolo de toate pierderile, de toate loviturile unei soarte crude, rămîne însă fericirea de a fi martorul minunilor lumii, părtaşul splendorei universului. Spectatorul magnificului act al revărsării zorilor și al incendiului crepuscular, al cerurilor înstelate și al pădurilor cuprinse de tășul splendorii universului. Fiecare om are în sine o mică parte din această ordine și această armonie superbă în marea haos al neantului! Ce emoție mai adîncă decît poezia apelor, a cîmpurilor și a munților, decît proza pămîntului fecund, care ne așteaptă răbdător și generos pentru marea îmbrățișare maternă?

Dumitru POPESCU

(Continuare în pag. a II-a)

„Modelatori” ai anvelopelor (fabrica de anvelope „Victoria”, regiunea Ploiești)

Foto: R. Costin

FAPTUL DIVERS

La pămînt!

Aveți o macara în plus? Trimiteti-o Fabricii de rulmenți din Birlad. Aici a început extinderea halei de prelucrări mecanice și forjă. Constructorii — de la I.C.M. 4 Iași — care execută aceste lucrări s-au potocit la montarea grinzilor la hala de prelucrări mecanice și a stîlpilor de susținere a forjii. Lipsește o macara de 20 tone cu care să se manevreze aceste piese. Din această cauză s-a realizat abia 50 la sută din planul de construcție pe acest an. Cine trimite macarura? Una mai mare, care să-l ridice eventual și pe organizatorii șantierului la nivelul răspunderii maxime față de sarcinile încredințate. Sau sînt și alte mijloace?

Liniste!

În imobilul din str. Zol Peter 13, Sf. Gheorghe, a primit, în sfîrșit, reparatiile, liniste. A fost adusă aici, printr-o hotărîre judecătorească, de evacuare a locatarilor scandalagii Ion Herman și Amelia Culea. Noaptea de noaptea, prin scandaluri și certuri, acestia tulburau liniștea vecinilor lor. Locatarii turbulenți, petrecători (din cămăra), care insinuasă și odihna vecinilor lor, insensibili la observații cereale, mai sînt și prin alte locuri. Deci, atunci cînd vorba dulce (a celorlalți) nu mai aduce (liniste) sînt și argumente mai tari.

Din inimă

În casa de pe strada Soselei Rece nr. 25 (București) a pătruns din nou lumina. Iată ce ne scrie Ivan Danciu: „Sînt pensionar. Am 84 de ani. În urmă cu opt ani mi-am redat vederea. Doctorita Maria Pinteș de la Spitalul de ochi (str. Bolintineanu 9), în urma unei operații grele, mi-a redat vederea. Tot dr. Pinteș a redat vederea și soției mele, acum trei ani. Către ea se îndreaptă acum recunoștința noastră”. Cuvinte calde, din inimă.

Moartea cerboacei

Un autocamion pe șosea, la marginea pădurii. De pe scara mașinii, un sofer imbie cu hrană o cerboaică. Această imagine prietenească a fost publicată acum câteva zile în ziarul nostru. Uneori însă, în timpul deșeurilor altfel. Pe drumul Frasin—Ostru (Cura Humorului), într-o noaptea, soferul Pavel Victor Leon (com. Doroteia) a prins în raza farurilor basculantei patru cerbi. În loc să micșoreze viteza, pentru a ocroti animalele, soferul (înlocuind legea) a apăsat pe accelerație, omorînd o cerboaică. Spărit, celălalt animal nu dispăruse în pădure (nu se știe încă dacă au scăpat neadîmțate). Pe sofer îl așteaptă „răsplata”. În schimb se adăugă cheltuielile, iar el s-a comportat cel mai... sîlbatic.

Cîștig și pierdere

Uneori, scumpul mult păgubeste. Cum? Bucureștii este aprovizionat în fiecare an cu importante cantități de legume și fructe. La rampela de descărcare a acestora sînt necesare so-proane demontabile, durabile, care să le apere de intemperii. Nu s-au construit. Se fac astfel economii. În schimb, pentru proiectarea acestor produse, IOVLE București cumpără anual 15.000 rogojini la cîte 28 lei bucata. Total — 420.000 lei. La acești bani se adăugă cheltuielile pentru manipularea rogojinilor, care sînt făcute seara peste stivele de legume și fructe și ridicată din mînă. În plus, protecția nu e cea dorită. Și iată că „ce lei pe mere” dai pe... rogojini; cu pierdere. Cei de la IOVLE s-au gîndit la acest aspect? Sau face și aici economie?

Cortina

Un „spectacol” la care nu crem să mai asistăm. Scena — personajul Gării de Nord. Public — cîldorii care așteaptă trenul. Conținutul reprezentației — un tînr, de 21 de ani, fătă nici un motiv, acesta diferite persoane, insultîndu-le. Îndignată, asistența a cerut sprijinul miliției pentru a-l obliga pe protagonist să părăsească scena. În „rolul” haligamului (fără machiaj) — Ion Sebastian Comăniș, student anul III, Institutul de artă teatrală și cinematografică. El va fi judecat conform procedurii de urgență. Aplauze.

Rubrică actualizată de: Ștefan ZIDARITĂ Ștefan ZIDARITĂ cu sprijinul corespondenților „Scintei”

La ce pătrunde greu ELECTRICITATEA în satele argeșene

La începutul acestui an, în planul întreprinderii regionale de electricitate din Argeș s-a prevăzut electrificarea a 90 de sate. A mai rămas doar o lună pînă la sfîrșitul anului. Ce s-a realizat din plan, ce-a mai rămas? Din cele 90 de sate au fost electrificate parțial 64, din care 58 au fost puse sub tensiune; pentru 14 sate abia au fost întocmite dezevele de începere a lucrărilor, iar despre soarta celorlalte 12 nu se știe încă nimic. Aceste cifre vorbesc de la sine. Cu toate acestea, la I.R.E. Argeș, inginerul șef Ilie Toma și ing. Nicolae Tunaru socotesc că situația nu este chiar așa de rea: „Nu ne vom realiza planul”. Dar cînd solicităm să ni se arate pe ce se bazează această afirmație, el ridică din umeri. Ce anume face ca atât de an planurile electrificării rurale să nu fie realizate în regiune?

Acțiunea de electrificare este incertă, în primul rînd, din cauză că lipsesc materialele de bază: stîlpi din beton și de lemn, izolatori, conductori etc. Chiar de la începutul anului, Direcția generală a distribuției energiei electrice a planificat „minusurii” de materiale. Și atunci, I.R.E. Argeș s-a aprovizionat cum poate: de la întreprinderile de fabricație din Craiova la ce stîlpi de beton li pică, sau acceptă bucați de lemn subdimensionate, de la întreprinderile forestiere, de care le cîmpănesc lipsa de lemn, obținînd astfel stîlpi scumpei dar și dintr-un lemn mai bun. În al doilea rînd, formațiunile de lucru sînt slab dotate cu utilaje și scule.

Tărăgînarea merge deseori mîna în mîna cu neglijența, cu lucrul de mîntuială. Datorită unor lucrări de proastă calitate executate de la C.A.P. Drăgănești-Olt, au fost electrocutate cîteva animale. Pe lângă deficiențele de organizare a muncii pe șantier și nivelul scăzut de calificare a meseriașilor, lucrările de proastă calitate se datoresc faptei că I.R.E., care are o dublă calitate — de executant și beneficiar — recepționează lucrările. De altfel, lipsa unor reprezentanți competenți și ferm ai comunității în angajarea și recepționarea lucrărilor a dus la situația ca I.R.E. să considere o comună electrificată atunci cînd s-au întins firele pe cîteva stîlpi în centrul localității.

Inițierea unor lucrări se datorește și faptului că sfaturile populare comunale, cu acordul celor raionale, intervin să se planifice electrificări de sate fără a asigura fondurile necesare. În această situație sînt 18 sate din regiune, printre care Tutulești, Deagu de Jos, Mirghia din raionul Costești, Furdulșeni (Găești), Milcov, Măgura (Slatina) etc.

Investigațiile făcute în legătură cu desfășurarea lucrărilor de electrificare rurală arată că este extrem de scăzut numărul de gospodării individuale electrificate: 18,6 la sută din totalul gospodăriilor sătești din regiune și 37,8 la sută din numărul de gospodării din satele electrificate. Această stare de lucruri se datorește în mare măsură modul greoi, birocratic de avizare a lucrărilor de introducere a curentului electric în locuințe. Săteanul trebuie să aibă avizul favorabil al statului

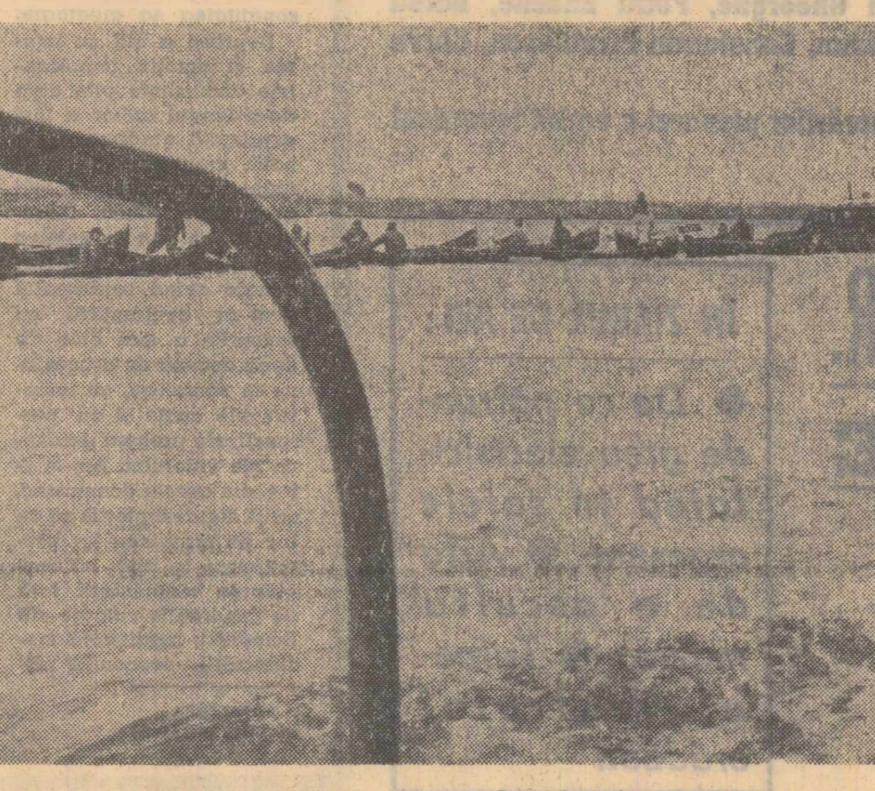
popular comunal, să se deplaseze apoi cale de zeci de kilometri pînă la centrul de raion, pentru încheierea devezului și a dosarului (multe raioane nu au primit de rețele locale; în caz că a sedit aprobările cuvenite; unele inutile, cetățeanul trebuie să ia în seama materialele prevăzute în deviză (dacă, bineînțeles, le găsește în magazia I.R.E. Argeș) și să le ducă acasă, unde așteaptă venirea echipei de rețeliști. Așteaptă o săptămîna, o lună, mai multe luni.

Mulți ne-au spus cu amărăciune că au reușit să-și introducă lumina în casă abia după multe intervenții. Alții așteaptă și vor mai aștepta mult și bine. De ce? Din discuțiile purtate la I.R.E. Argeș pe marginea acestui aspect, n-a reieșit că se conturează anumite soluții pentru înlăturarea neajunsurilor semnificate, deși practica a dovedit că ele există. La Stoiceni, de pildă, fără ca membrii cooperativelor să-și piardă timpul pe drumul dintre comună și raion, conducerea cooperativei, pe baza înțelegerii cu cetățenii, a cerut I.R.E. Argeș să deplaseze în comună o echipă de proiectanți și rețeliști, care să întocmească dezevele și să efectueze lucrările de electrificare a gospodăriilor individuale. Plata lucrărilor s-a făcut din contul cooperativei agricole de producție, iar membrii cooperativelor li s-a reținut suma datorată din valoarea zilelor-muncă efectuate de fiecare. În felul acesta a cîștigat cooperativa, pentru că membrii săi nu și-au pierdut timpul pe drumuri, a cîștigat și întreprinderea — pentru că nu a mai

deplasat o echipă de electricieni doar pentru soluționarea cîtorva cereri. Pe rețeaua care alimentează cu curent electric satele regiunii se produc uneori defecțiuni, care sînt înlăturate cu mari intruzieri. Din nou de mult, în fiecare comună există un electrician care se ocupa cu întreținerea de rețele. De cîteva luni, printr-o dispoziție a ministerului de resort, electricienii au fost adunați pe lîngă secțiile rețele locale, urmînd ca de aici să acționeze pentru remedieri. Ce a rezultat? „Multe, foarte multe reclamații ale cetățenilor” — ni se spune la I.R.E. Argeș. Și nu în ultimul rînd. Pentru ca o echipă să se deplaseze într-o comună este nevoie ca la sfatul popular respectiv să fie depuse, din partea cetățenilor, cel puțin 7—10 reclamații.

În concluzie, cîteva propuneri, sugestii. Întrucît în regiunea Argeș mai sînt de electrificat aproape jumătate din sate, forul tutelar să examineze dotarea tehnică a întreprinderii în subordine, cît și necesarul de forță de muncă și gradul ei de calificare, să pună accentul pe electrificarea integrală a comunelor; la rîndul lor, sfaturile populare comunale să intensifice munca de strîngere a contribuției bănești a cetățenilor, să valorifice mai bine resursele locale de materiale de construcții și mînă de lucru, în vederea găsirii ritmului de electrificare a satelor.

Gh. CIRȘTEA
corespondent „Scintei”
Petre RADULESCU
de la ziarul „Secera și cîceanul”
Pitești

Pescari în larg Foto: A. Cartoian

CUNOAȘTEȚI „J”-URILE?

O statistică întocmită de Administrația de Stat Loto-Proposport privind premiile atribuite la ultimele trageri pentru autoturisme — 7 octombrie și 14 noiembrie — arată că 62 la sută din autoturismele și premiile de cîte 75.000 lei au fost obținute pe bilete seria J de 60 lei.

De altfel, de la începutul anului și pînă la 30 noiembrie, la sistemele Loto-Proposport au fost atribuite 735 autoturisme.

La tragerile pentru autoturisme se vind următoarele feluri de bilete: A de 2 lei, G de 10 lei, J de 20 lei, K de 40 lei și J de 60 lei. Fiecare bilet are șansele sale. Însă cele mai mari șanse de a cîștiga le au biletele seria J de 60 lei. Iată, de altfel, la cîte extrageri participă fiecare bilet: A — o extrageri; G — 5 extrageri; F — 10 extrageri; K — 20 extrageri și J — 21 extrageri.

La 5 decembrie se organizează o nouă trageră a autoturismelor la Loto, după aceeași formulă tehnică aplicată la 7 octombrie și 14 noiembrie. Se atribuie nelimitat premii de cîte 75.000 lei de autoturisme la alegere, autoturism Renault 10 Major, Skoda 1.000 M.B., Fiat 850, Trabant 501, premii de valoare variabilă și fixă. Fiește, și la această trageră participarea pe bilete J de 60 lei oferă mari șanse de cîștig.

Pe patinoarul artificial Fioresca din Capitală Foto: M. Cioabă

ÎN DRUM SPRE FĂLTICENI Poposiți la „Hanul Ancuței”

La răscolul de vinuri, ascute de vînt, se vede că se leagă două vechi țiguri moldovenești — Roman și Fălticeni — se întrealaie cu drumul ce duce spre Tupaia, pe partea stîngă a apei Moldovei, se înalță ca și odinioară „Hanul Ancuței”. O laturile mici, ferestre mină anonime a săpăt în poarta de la intrare în vînturile din drani. În își ospăta Ancuța mureșterii.

Drumejii găsesc aici și loc de odihnă peste noapte. În podul hanului, unde pe vremuri se păstra finul, au fost amenajate camere cu două paturi, pentru 20 persoane. În curtea hanului însă, locul șoproanelor pentru carele cu boi a fost luat de spațiile de parcare a autoturismelor, alei și trotuar. Așadar, iubitorii de drumeji, îndreptîndu-și pașii spre cunoscutele monumente istorice din Fălticeni, și modă de scriere conștientă a lui Ancuța, contribuie la crearea unei ambianțe speciale epocilor respective.

În hela principală, lîngă canal fărînesc, se află și bolta din piatră. De curînd, prin grija Direcției monumentelor istorice, „Hanul Ancuței”, cel născut ca unul din cele mai vestite locuri de popas din secolul trecut, și-a recăpătat înălțimea de altădată. Înălțimea pe vechiul fundal, noua construcție păstrează întru totul caracteristicile vechiului han: intrări pe laturile mici, ferestre mari, cu gratii și obloane din lemn de stejar, ochiului han, ce s-a pierdut anterior, clădirea are balcon din lemn, sobe din cărămidă, lumină electrică. Miini iscusite au împodobit pereții hanului cu sculpturi inspirate din arta populară și finuturilor Neamului și Romanului. Alături de sculpturi, motivele ornamentale executate cu măiestrie din potcoave, harnașamentele agățate de clădire și balustrade redau aspectul de odinioară al hanului. Aici s-a amenajat un restaurant, în care mobilul din mîncărurile și modă de scriere conștientă a lui Ancuța, contribuie la crearea unei ambianțe speciale epocilor respective.

În hela principală, lîngă canal fărînesc, se află și bolta din piatră. De curînd, prin grija Direcției monumentelor istorice, „Hanul Ancuței”, cel născut ca unul din cele mai vestite locuri de popas din secolul trecut, și-a recăpătat înălțimea de altădată. Înălțimea pe vechiul fundal, noua construcție păstrează întru totul caracteristicile vechiului han: intrări pe laturile mici, ferestre mari, cu gratii și obloane din lemn de stejar, ochiului han, ce s-a pierdut anterior, clădirea are balcon din lemn, sobe din cărămidă, lumină electrică. Miini iscusite au împodobit pereții hanului cu sculpturi inspirate din arta populară și finuturilor Neamului și Romanului. Alături de sculpturi, motivele ornamentale executate cu măiestrie din potcoave, harnașamentele agățate de clădire și balustrade redau aspectul de odinioară al hanului. Aici s-a amenajat un restaurant, în care mobilul din mîncărurile și modă de scriere conștientă a lui Ancuța, contribuie la crearea unei ambianțe speciale epocilor respective.

berb frige hartone de potec și de vînt, se poate perplei cleanul din apa Moldovei. Ca și altădată, Ancuța (pe noua hanșită lui Ancuța o cheamă) se sprîncăna și vicleană umbli ca un spiriduş cu cărința-n briu, împărșind vin și de-ale mîncării. Vinul este păstrat în aceași pivniță din care în își ospăta Ancuța mureșterii.

Drumejii găsesc aici și loc de odihnă peste noapte. În podul hanului, unde pe vremuri se păstra finul, au fost amenajate camere cu două paturi, pentru 20 persoane. În curtea hanului însă, locul șoproanelor pentru carele cu boi a fost luat de spațiile de parcare a autoturismelor, alei și trotuar. Așadar, iubitorii de drumeji, îndreptîndu-și pașii spre cunoscutele monumente istorice din Fălticeni, și modă de scriere conștientă a lui Ancuța, contribuie la crearea unei ambianțe speciale epocilor respective.

În hela principală, lîngă canal fărînesc, se află și bolta din piatră. De curînd, prin grija Direcției monumentelor istorice, „Hanul Ancuței”, cel născut ca unul din cele mai vestite locuri de popas din secolul trecut, și-a recăpătat înălțimea de altădată. Înălțimea pe vechiul fundal, noua construcție păstrează întru totul caracteristicile vechiului han: intrări pe laturile mici, ferestre mari, cu gratii și obloane din lemn de stejar, ochiului han, ce s-a pierdut anterior, clădirea are balcon din lemn, sobe din cărămidă, lumină electrică. Miini iscusite au împodobit pereții hanului cu sculpturi inspirate din arta populară și finuturilor Neamului și Romanului. Alături de sculpturi, motivele ornamentale executate cu măiestrie din potcoave, harnașamentele agățate de clădire și balustrade redau aspectul de odinioară al hanului. Aici s-a amenajat un restaurant, în care mobilul din mîncărurile și modă de scriere conștientă a lui Ancuța, contribuie la crearea unei ambianțe speciale epocilor respective.

În hela principală, lîngă canal fărînesc, se află și bolta din piatră. De curînd, prin grija Direcției monumentelor istorice, „Hanul Ancuței”, cel născut ca unul din cele mai vestite locuri de popas din secolul trecut, și-a recăpătat înălțimea de altădată. Înălțimea pe vechiul fundal, noua construcție păstrează întru totul caracteristicile vechiului han: intrări pe laturile mici, ferestre mari, cu gratii și obloane din lemn de stejar, ochiului han, ce s-a pierdut anterior, clădirea are balcon din lemn, sobe din cărămidă, lumină electrică. Miini iscusite au împodobit pereții hanului cu sculpturi inspirate din arta populară și finuturilor Neamului și Romanului. Alături de sculpturi, motivele ornamentale executate cu măiestrie din potcoave, harnașamentele agățate de clădire și balustrade redau aspectul de odinioară al hanului. Aici s-a amenajat un restaurant, în care mobilul din mîncărurile și modă de scriere conștientă a lui Ancuța, contribuie la crearea unei ambianțe speciale epocilor respective.

Gheorghe BALTA
corespondentul „Scintei”

zile. Dacă le ai! Le oferi prichindelului cum oferă părintele fiului darurile promise în momentele de mare tandre. Dar cît de amară e neputința unui astfel de „tătu” de a-și ține promisiunea. Cît de triste sînt minile goale care se întînesc înaintea trunchiului ce l-a trimis în viață și l-a așteptat alina vreme, pentru a-l aduce toba cu minunile lumii. Cît de sfîșioasă e dojana, cît de imensă e dezlăzirea întipărită pe fața acestuia. Tace și te privește îndelung. Ai prefera să strige, să bată din picior, să te pămăluască. Dar el te privește în tăcere, cu ochii curățai, voalții de durere, înecați în lacrimi și te întrebă mult: de ce m-ai mințit? De ce mi-ai răcit și mi-ai ucis visele? De ce mi-ai înșelat speranțele? Cum ai putut să faci din mine o ființă prozaiică și meschină? De ce te-ai instrăinat de cel care promise în viață cu treizeci de ani în urmă? Mulți nu găsesc nicodată curajul acestei înfruntări. O amină sau o evită; îi îngrozește ochii curățai și necruțători, întrebările simple și închizitoriale. Ce să le răspundă? Ce să explice? Cum să-și mărturisesc unui copil care te-a idolatrizat că ești o lichea?

Anii trec și mulți nu se mai întîlnesc nicodată cu el înșis. Acest prim și zguditor colocoș cu destulul nu mai are loc, iar în viață nu există perioade consacrate bilanțului, care în comert. A aștepta toamna pentru a nu

la acela de plăcere. Aceasta a fost clipa care l-a pierdut. Burtă a devenit unul din marile ideului sociale. Sensul existenței unor clase întregi. Funcțiile fiziologice s-au hipertrofiat și au ieșit din a pară pentru mulți drept sigur rost al vieții. Cîte milioane de vieți omenești nu s-au consumat aproape exclusiv în combustia digestivelor prelungite? Cîte creiere nu s-au transformat în sclavii abdomenului, uitînd că acesta nu e decît vatra creată pentru a întreține focul sacru al spiritului uman!

De mult vreme oamnei folosesc pentru noțiunea de destin cuvîntul „carieră”. Sensul său este acela de treaptă pînă la care individul reușește să urce pe scara ierarhică, de sochi pe care omul și-l poate construi pentru buștină încă viu. „A face carieră” înseamnă, în această accepțiune, a-ți săpa în roca societății o mică mină proprie, din care puteai extrage — pentru uzul clanului tău — o parte din zăcămintele materiale și din plăcerile lumii. Înseamnă să aduni un mușuroi de aur pe care, cocoșîndu-te, să poți ajunge la înalte prerogative sociale ce pot conferi noi grămizi de galbeni, noi onoruri și distincții. Să cîștigi un loc pe listele de protocol și în cronicile mondene, o carte de vizită cu lungi șiruri de titluri și funcții remunerabile. O dată încheiată această alchimie a carierei, individul își punea joben și mînuși albe și moția pînă

Carieră și destin

măra bobocii, în viață e tardiv și ineficace. Bilantul existent, departe de a fi o operație periodică, laborioasă, este de obicei un act primar, un gest instinctiv. Abia în nopțile de insomnie sau în momentele cînd căză prădă unor mari furturi suferite, unor bucurii sau dezamăgiri profunde, încerci sumarea contabilată a vieții. Dar și atunci, cîte carente de obiectivitate, de sinceritate și spirit lucid.

În analiza dinamicii producției sociale omul înlătură subiectivismul introducînd calculul electronic. Este un progres, dacă nu spre adevărul absolut, spre veridicitate. Dar pentru analiza dinamicii existenței noastre individuale? Pentru metamorfozele personalității? Ce instrument de precizie deținem? Pentru a călăuzi umanitatea spre limanul armoniei, încercăm să pătrundem misterul legilor sociale și să le dăm curs. Dar am descoperit mijlocul de a feri viața omului de stîhie? De a-l împiedica să și-o așeze pe teronuri subrede, să și-o clădească pe greșală? Am reușit să-l ferim de a-și vînda și răzbească spre bine, să se afunde și mai mult în rău? Ca alevînd spre fericire să cadă în capcana dezamăgirii?

Destinul e o lungă cursă prin înșurubiri necunoscute — pe alocuri jalonoate de semne, dar în general mute și neînțînșinate — în care singura busolă este instinctul, ancestrală experiență de drumet transmisă de străbuni. Din loc în loc găsăm urme ale celor care au trecut înaintea noastră, dar vremea le-a șters în mare măsură, iar venetia luxuriantă a pădurii pe care trebuie să o străbatem înăbuși potecile croite de ei. Destinul e un labirint pe care fiecare și-l taie cu secura în desigurile virgine ale propriilor sale existențe, în dorința de a legi la drumul larg al umanității. Această expediție e alcătuită din răcirii în locuri străni, din poposiri și luminări înșorite, din împotmoliri în mlaștini pline de vieți-ăbebinabile. Destinul e lupta eroică spre lumină — sau lenea și nepăsarea născută în clipa răcirii. E energia și voința de a găsi steaua cel mare — sau resemnarea lăsa de a rămîne în prima goară întîlnită în cale. Destinul e filozofia solidarității cu ceilalți în mersul spre liman — sau individualismul ce te îndeamnă să cerui singur comara, tăcînd la chemările de ajutor ale celorlalți, întruindu-te singur din fructele oazei descoperite în pustiu.

Singurul felinar în beznă destinului e țelul existenței. Cîndva, trăind în pesteri și în păduri, oamenii își consumau toată energia ucigînd animale pentru a-și potoli urletul stomacului. Era o necesitate. O lege naturală ineluctabilă. Dar descoperind latura agreabilă a îngurgitării, omul a ridicat-o de la rangul de necesitate

acestei arte solicită un impresionant complex de facultăți individuale, consumă cantități uriașe de energie și de timp. Carieristul dezvoltă o forță dinamică uluitoare, transformă latențe intelectuale și psihologice în calități sociale reale. Dar totul se produce și se consumă în cercul îngust al propriei sale persoane. Nici un ideal de esență umanitară nu poate rezulta din această metamorfoză, pentru că idealul vieții sale este el însuși.

Oricit ar fi de prodigioasă și de intensă, munca carieristului este steamp. Nu fecundează. Se consumă fără inspirație și fără orizont. Oricît de dinamică, o asemenea inspirație nu provăcă în jur bucurie. Nu însuflețește și nu galvanizează pe cine nu are rezultate în organismul animal o călăuzie sinceră. Carieristul nu muncește pentru a vedea mai bine în jur, ci pentru a fi văzut el însuși mai bine. Nu-și sufleacă mincele pentru a-l sălta pe cel de alături, pentru a-l împinge înainte, ci pentru a-l dărîma. Nu luminează pe nimeni cu personalitatea lui, dacă o are, ci o folosește tocmai pentru a o acoperi pe a altora. Nu-l lasă pe oameni să fie de persoane societății, se folosește de el pentru sine. Nu-l bucură succesele celorlalți, îl otrăvește. Nu-l închină victoriile colective, pentru că a atunci persoana sa intră în anonimat. Nu confirmă un succes, oricit ar fi de imperios momentul, pînă nu-l adăugă posesului propriu sale contribuții, oricit ar fi aceasta de inutilă.

Carieristul e o celulă socială bolnavă care proliferază. Fiecare sintem o celulă a umanității. Ne naștem și pierim după ce ne-am îndeplinit misiunea de a întreține viața speciei și fiacra progresului. Acesta este destinul modest dar măreț al omului. Acesta este rolul său înflm și totuși grandios. Dacă însă în organismul animal o celulă moartă înaintea de vreme se înnulește, apare tumoarea malignă. Așa apare și cancerul social. O celulă moartă armonie într-un exod lent, mascat, insidios, strîcînd pornește societății, tulburînd legea vieții organismului social.

Cum se însinuează carieristul în relațiile noi ale ordinii socialiste? Unde găsește el terenul pe care poate prospera? Cum își alege climatul propriu pentru tenobroasa lui evoluție? Carieristul modern, celulă anarhică și periculoasă a societății socialiste, a întuit cu o ascuțime de spirit uluitoare sursele nobile sale șanse. Dovedind perspicacități care pun în adevărată sa lumină no-civitatea acestui tip social, el a transformat în avantajă tocmă armele cu care trebuia să-l doborîm. Înțelegînd că revoluția trebuia să conțene, pentru a supraviețui, pe devotament, și-a trimbat cu zel demagogic, bine dozat de altfel, devotamentul. Simțind că epoca reconstrucției și a așezării noilor temelii materiale ale societății cerea o muncă titanică, și-a oferit energia cu care nu avea ce face și, alevîndu-și unghiurile cele mai vizibile, a muncit cu rivnă. Prindînd mare epopee colectivă a socialismului și întind repulsiu oamenilor față de orgoliu, și-a pus masca modestiei. Și-a acoperit cu o pelerină lîngă personalitatea, și-a șters toate culorile din obraz și, comod ca un fotoliu adînc de piele, s-a dărît primului superior ierarhic pe care l-a întîlnit. Și așa, perseverînd, perfecționîndu-se, s-a adaptat în unele etape sau altele, a mărșăluit și mărșăluit în mod cel mai firesc alături de noi.

Unii dintre ei au oșosit, altora măștile li s-au uzat și au devenit străvezii. Concepția despre devotament, despre muncă și despre modestie a evoluat și ea. Nu sîntem atît de naivi să ne închipuim că acest tip va pieri în cîteva zile, nici măcar ce e de punctul de dispariție, că viitorul apropiat îl va exclude cu desăvîrșire. Dar trebuie să ne învîntăm să detectăm vibrația muncii de muncă ipocrită, sinceritatea entuziasmului de gestul de paradă, autenticitatea dezinteresului de mercantilism, marile voltele spirituale de rămănoarea motoarelor uzate.

Destinele oamenilor nu urmează linii izolate, vespie paralele. Ele se întrepîtrund, se împletesc, se condiționează reciproc. Se realizează unele în raport cu celelalte. De aceea, ca și pentru destinul colectiv, în viața individuală, justiția socială are o valoare vitală. Noi am instaurat-o, dar trebuie să învîntăm tot mai bine să o aplicăm. Și să o apărăm de impostori și carieristi, de toți cei care, vînd și-și șape cît mai adînc mina proprie în roca societății, îi subrezează fundamentul, cariază marile destine colective în care sînt integrate, ca dalele într-o piramidă egipteană, destinele noastre, ale tuturor.

DOCUMENTELE PLENAREI C.C. AL P.C.R.

in dezbatere

Ing. MIRCEA SOARE,

Trustul regional de construcții Suceava:

Studiul proiectului de Directive, atenția mea a fost...

Inițierea unor centrale de construcții care să coordoneze...

Ing. LIVIU ILIESCU,

Întreprinderea Optica Română - București:

Îmbunătățirea calității produselor este strins legată...

stiluia un mijloc concret de ridicare a calității. În lipsa...

DIN SCRISORILE SOSITE LA REDACȚIE

Avîntul impetuos al dezvoltării industriale din țara noastră...

PAVEL CIURDARU,

inspector al Statului popular al raionului Ineu:

Pentru înlăturarea oricăror fenomene de paralizism în administrația...

Ing. I. CASANDRA,

inspector de stat pentru protecția muncii - Tirgoviste:

Aș vrea să-mi spun părerea în privința unor probleme de organizare a inspectoratelor...

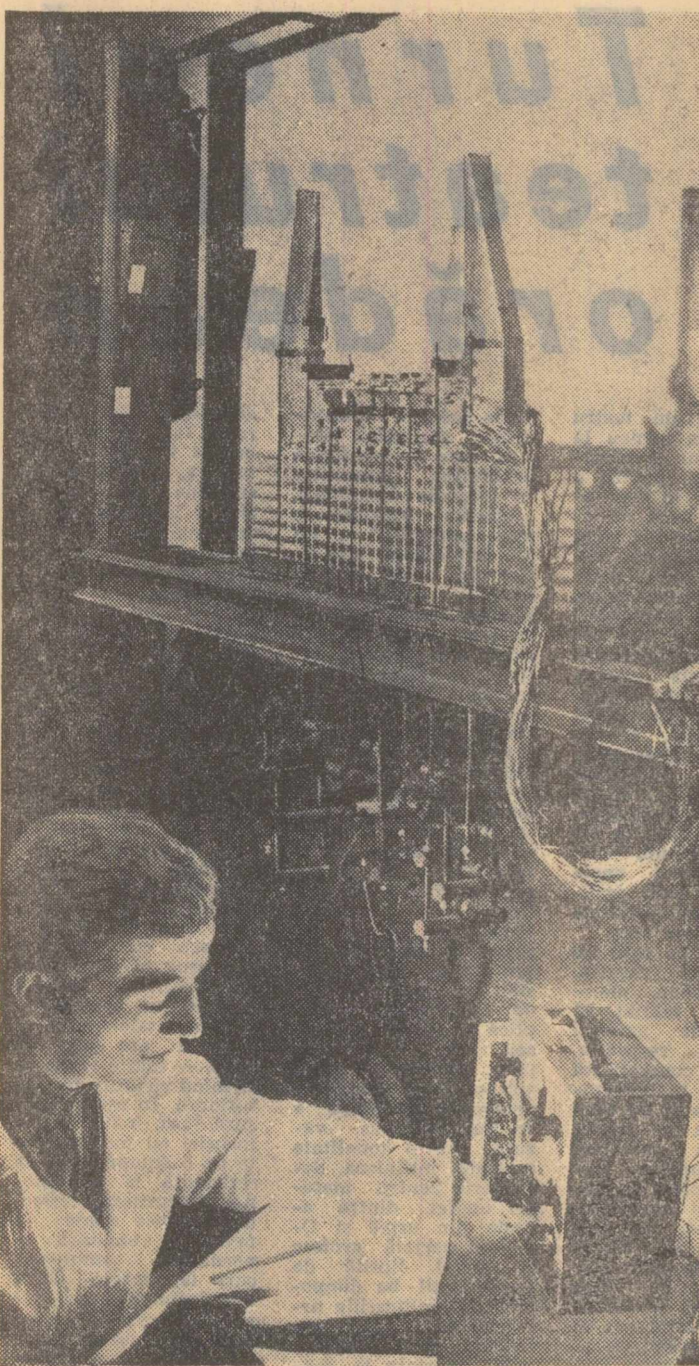
celorlalți devine inutilă. În asemenea condiții, inspectorii...

BALÁZS VILMOS,

președinte al Comitetului executiv al Statului popular al comunei Vlahița, raionul Odorhei:

Ca unul care lucrez în administrația de aproape 10 ani...

Îndeplinirea în bune condiții a sarcinilor sporite ce-i revin...

Institutul de studii și proiectări hidroenergetice - București. Aici se nasc marile centrale electrice...

O anomalie economică

FĂRÎMIȚAREA FONDURILOR DE INVESTIȚII

Pentru realizarea obiectivelor industriale și social-culturale din cadrul regiunii Iași...

acop, încă din luna august s-a analizat, sub direcția îndrumare a comitetului regional...

și materiale asigurate doar pentru 3 santiere, nu a fost gătit nici unul la termenele planificate.

Not vom urmări concentrarea eforturilor în scopul punerii în funcțiune a tuturor obiectivelor mari și mici la termenele planificate...

pe mulți ani a lucrărilor, fărâmițându-se timpul și eforturile de investiții...

Nu s-a lucrat, deci, esalonat, pe baze realiste, ci s-a mers pe calea fărâmițării fondurilor și forțelor...

Suprema investiție

(Urmare din pag. 1)

tul „număr mediu scriptic”, care rezultă dintr-un conglomerat de calcule aritmetice...

Pot fi citate și alte exemple care arată că în actualul sistem nu și-au găsit...

Totuși, mai sînt încă multe de făcut pentru a se crea toate condițiile realizării investițiilor...

Se cuvine să facem o distincție clară între indicatorii care se aprobă pe diferitele verigi...

Indicatorul, producția netă caracterizată valoarea netă creată, aportul întreprinderii la formarea veniturii naționale...

dului pun într-o lumină puternică însăși condiția omului în societatea noastră socialistă...

ce le revin din planul de stat, va necesita calcule mai complete la care se vor folosi...

fi calculat mai exact în expresie fizică pe secții și colective de muncă...

vederea acordării de premii anuale. Este cunoscut că sistemul de preturi poate favoriza unele întreprinderi...

Folosirea de indicatori în expresie fizică are și marele avantaj că acționează mai potrivit decât alți indicatori...

Design, probleme care se ridică în legătură cu perfecționarea indicatorilor de plan și statistici...

Indicatorul productivității muncii poate fi calculat mai exact în expresie fizică pe secții și colective de muncă...

„Alfabetul” planurilor economice

Indicatorul, producția netă caracterizată valoarea netă creată, aportul întreprinderii la formarea veniturii naționale...

Design, probleme care se ridică în legătură cu perfecționarea indicatorilor de plan și statistici...

Indicatorul productivității muncii poate fi calculat mai exact în expresie fizică pe secții și colective de muncă...

Indicatorul productivității muncii poate fi calculat mai exact în expresie fizică pe secții și colective de muncă...

Publicăm în această pagină un fragment înedit din volumul al doilea al romanului „Soseaua Nordului” de Eugen Barbu, în care se relatează câteva momente petrecute imediat după 23 August 1944, când formațiunile patriotice, împreună cu detașamentele ale armatei, intră în luptă pentru a zdrobi punctele de rezistență ale hitleriştilor, aflate în diferite cartiere ale Capitalei.

Sint imprejurări dramatice, în care se relevă spiritul de sacrificiu și patriotismul comunistilor, în permanență în primele rânduri ale luptătorilor.

Se apropiau de piațeta din fața hotelului Prințiar. Aici, mecanicul se aștepta să vadă câteva taxiuri, lângă stația de benzină, dar nu se zărea nimic în afară de pompa galbenă ca un contur de manechin metallic, cu un cadran alb, lucind ușor. Dughenele anticarilor stăteau închise de mult (acestea le încuiau cum se înșera). Liniștea desăvârșită nu-i plăcu. Se întreba unde o fi ajuns Niculescu cu grupa lui și în aceeași clipă auzi prima rafală venită dinspre Vama Poștei; tra-tra-trata-tata-trata-tata...

Oamenii se strânseseră ciorchine lângă el. — Ei, cum vă place? îl întrebă Mares, oprindu-l cu un gest scurt. Așteptă copiii care v-așteaptă? — Dar cum crezi? Rise ușor, cu puțină spalmă Marinache Marin.

— Care vrei acasă, poți să te-ntorci, glumi cu glas aspru mecanicul și se uită înaintea lui.

Se făcuse liniște. Grupa lui Niculescu nu răspunsese încă focului. Ce dracu se întâmplă? se întrebă Mares. Se aflau sub gardul de cărămidă al unei curți. Dincolo de zidul înalt nu se auzea nimic. Sus, la o clădire din apropiere, cineva închidea repede niște obloane. Priviri. Mai rămăsese un geam luminat și în încăperea, în fața unei perdele mișcate de vânt se zărea silueta unei femei. În mod normal, gândi mecanicul, dacă nemții ar fi vrut să apere podul, ar fi trebuit să instaleze o mitralieră chiar aici, în locul în care se afla cu oamenii lui, pentru că numai așa puteau să tină între două focuri trecerea îngustă peste riu. Poate nu avuseseră timp să o facă. Aproape că-l părea rău că-l lăsase pe Niculescu să plece înaintea lui. Cum îl știa zăpăcit... Noroc că-l avea pe incheietor cu el.

Tot liniște. Nici o mișcare. O clipă, două, trei. Apoi pașii de oameni alergând spre tipografiile din spatele magazinului Lafayette. Mares își scoase pistolul automat atârnat cu o curea de gât. În spatele lui se auziră închizătoarele celorlalte arme.

Tăcere, numai tăcere. Tăcere și pîndă. Pietrele piațetei luceau ușor în lumina stelelor de vară. Ceasul pompei de benzină părea un cerc de țintă la țir. Se vedeau cifrele fosforescente și acul cu virf galben și cei doi cilindri de sticlă în care nu mai urca de mult benzina. Jos, în locul unde opeau alături de mașinile era o porțiune mai unsoasă, de la vechile piete de vînt. În stînga, ferestra deschisă, luminată spre noapte și femeia care se pleptăna nepăsător. Uite-î umbra ușoară, cenușie, mișcînd brațele de aer, ca într-un joc chinezesc. Auzise în anii aceștia atîtea împușcături încît nu-mai tulbură nimic...

Podul de piatră se vedea bine acum. Noaptea căpătase o strălucire cudadă, neobisnuită. Undeva, dincolo de cupolele orașului luna se ridica ușor. Decamdată cerul căpătase transparența apei, era albastru ca o bluză de femeie, o bluză de primăvară, străvezie, ușoară...

— Ta-tata-tata-tata...

Clăntănea o mitralieră aproape. O salvă scurtă și imediat se auziră șipetele rețezate într-un gard, o cădere ușoară pe țărână, undeva într-o curte. Piațeta era traversată de trei bărbați care fugeau disperși spre intrarea hotelului părăsit. Unul dintre ei căzu. Se ridică și iar fugi. Nu trase nimeni. Nici măcar nu-l atinseseră. Frica... După aceea altă trăsătură trecu moale pe asfalt. Ecoul străzii între ziduri înalte și liniștea plină de primejdie.

— Ce facem, tovarășe? întrebă din spate Purcără.

— Ai răbdare și vorbește mai puțin.

Încă trei sau patru minute. Mecanicul simțea primejdia undeva în apropiere și nu știa ce-l făcea să ezite să traverseze primul piațeta. Totdeauna avea senzația aceasta înaintea unui lucru neplăcut. Poate era și puțină teamă. Unde era Niculescu, pe unde trecuse?

— Răzîți rîndurile! spuse în șoaptă, hotărît.

Oamenii se depărtară unul de altii. Cei trei muncitori de la Vulcan aveau pe sold cîte un sac de pînză în care se aflau încercătoare de schimb. La mișcările lor scurte, trădînd încordare și enervare, cutiile de metal scoteau un zgomot de fier frecat.

— Cînd o să treceți, plecați-vă bine și fiți atenți la pod, mai zise Mares. Porniți cîte unul, din două în două minute. Cînd ajungeți dincolo de jumătatea drumului, culcați-vă cu fața la pod în poziție de tragere.

Iar se auziră cîteva rafale scurte de pistol automat, de data aceasta de pe cheul pe care se aflau. Sunetul era aproape asurzitor, sportit de ecuriile pieței goale. Urmă un răspuns:

— Taca-taca-taca-taca...

Și altături, clinchetul gloanțelor înfipite în asfalt sau în piatră, în orice caz într-o suprafață dură, cum s-ar izbi niște bondari orbi de o bucată de marmură.

— L-au văzut pe Niculescu, își spuse Mares.

— Care trece primul? întrebă după aceea.

Un soldat se apropie.

— Noi o să-ți acoperim trecerea.

— Dincolo de pod sînt patru.

— Mergi repede, fără să-ți fie frică.

— Nu mi-e frică, spuse soldatul cu o veselie mirată, și porni dintr-o dată, aplecat ca o broască, alergînd caraghios.

Străbătu vreo patruzeci de metri și ajunse la gheretele anticarilor. Nemții nu trăsaseră. Soldatul stătu cîteva clipe în picioare și răsuflă. Apoi se culcă lângă un copac aflat pe îngustul trotuar de asfalt de lângă cheul de piatră. La jumătatea drumului, cînd încetase să mai alege cu aceeași rezerve de la început, de foarte aproape se auzi o salvă scurtă. Peste pod se aprinseseră cîteva luminițe roșii, acoperite repede de un nor verzui. Omul se aruncă cu un reflex la pîmînt și începu să se trască de-a buștie.

Intr-o clipă îndreptă pistolul său automat spre direcția focurilor și începu să tragă, spunîndu-le și celorlalți să facă la fel:

— Foarte bine, zise Mares încet. Merg foarte bine. Tir apăsat la stînga, fără să vă opriti.

Muncitorii de la Vulcan nu ridicară armele. Așteptară liniștiți.

— Acum schimbăți pozițiile, le spuse, și se tîrîră cu totul pe sub zidul de piatră la cîteva metri mai în sus.

Al doilea soldat ajunsese sub copacul de lângă cheul.

— Așteptați puțin...

Se gîndi și-l spuse celui de-al treilea, lui Ionete:

— Mergi în zig-zag, mai pe lângă zid. E mai sigur.

De fapt nu știa unde se află grupa lui Niculescu și își dădu seama că nu mai aveau timp de pierdut. Altfel, ar fi ocolit pe o stradă care începea de la capătul zidului, dacă nu cumva era blocată de nemți.

Plecă și Ionete. Alerga cu pași mari, aplecat înaintea. Nu trosni nici un foc. Sus, la geamul casei alăturată, tot mai ardea lumina. Mecanicul se uită peste apă, căușind să distingă siluetele patrulei nemtești. Nu se vedeau decât fațadele întunecate ale clădirilor părăsite la bombardament și ferestrele comandamentului, bine închise, dincolo de

care pîndeau cu siguranță ofițerii. Dimbovița se abise puțin la lumina crescîndă a nopții cu lună. Peste zid atrănuă cîteva crengi frave, mișcate de vînt. Asta îl făcea pe cei rămași să ridice mereu ochii pînditori în sus.

Dincolo de Casa de Depuneri se auziră iar focuri de armă.

— Acum trecem totii deodată, spuse Mares, la intervale mici. Nu mai e timp de pierdut. Haide, cît mai departe de mijlocul pieții, în marginea ei.

Porni un soldat, apoi Purcără și ceilalți muncitori de la Vulcan, după aceea iar soldații. Se auziră gloanțele, aproape. Piuitul lor straniu aducea cu ciupirea cordelor unui violoncel. În zid se striviră cîteva plumbi, cum ai strivi niște meste de metal. Urmă un rap-rap venit de dincolo și răspunsul celor de sub copac. În întuneric păru că se aprind brusc artificii: mici lumini galbene-roșcate. Tăcere scurtă, iar clăntănitul unei mitraliere: rap-rap-rap... și apoi pocnete înfundate ca niște dopuri scoase. Patru germană aveau cel puțin șase oameni. Asta se simțea după frecvența loviturilor. Servanții mitralierei nu intraseră în socotelile mecanicului...

Se ridică și porni repede. De sub copac, grupa trăgea neostenit peste podul de piatră, tinîndu-l pe nemți sub un foc intens. Direcția tirului acestora se schimbă și putu să ajungă nestingerit la jumătatea drumului. Se tîrî la rampa de metal a unei scări și așteptă cîteva secunde. Din spate nu se mai auzea nimic. Traversară și soldații. Nici din spate Casa de Depuneri nu se desluseau rafalele altor pistoale automate.

Urmără iar cinci secunde de liniște, apoi se auzi ridicarea scurtă a unui oblon de fier, undeva pe o stradă vecină. Dacă nemții îl văzuseră, își spuse mecanicul, îl vor vîna cînd va încerca să treacă strada lată de cinci sau șase metri, pe porțiunea unde n-avea nici o acoperire. Decamdată îl așteptau fără să tragă vreun foc.

Acum ar trebui să înceapă al lui. Nu îl strigă nimic ca să nu-și trădeze locul. Suieră numai scurt.

— Ce aici? întrebă studentul. — Ar trebui să tragem, să-mi mai împușcăm, să-l obligăm la un schimb de focuri pînă vin soldații... — Eu sînt gata cu grupa mea. Mecanicul se răzgîndi numaidecît. — Cred că nu-l treaba noastră. Haide să trecem mai departe, să ajungem în spatele Operei. Se auziră focuri în urmă. Cheul Dimboviței hăula sinistru.

— Mare bal mare! glumi Niculescu. Haideți, fraților, să-l lăsăm în grija celorlalți. — Ați vrut să treceți? îl întrebă mecanicul pe student.

— Da. — Și?

— Trag înăcoace. Le-am răspuns. Lăsăm aici cîteva oameni și noi mergem mai departe. Tactică genială...

Mareș vră să aleagă pe cei ce trebuiau să le acopere înaintarea, dar în clipa aceea se auzi un clacson și se treziră lângă el cu taxiul negru în care se afla Dumitrana. Comandantul scoase capul afară pe geamul îngust și întrebă cu minie: — Ce dracu mai așteptați? Dați-i drumul, soldații vor sosi numaidecît.

Niculescu își strînse oamenii: — Gata, ridicați-vă, pornim!

Plecară unul după altul, la mari intervale, folosind umbra gardurilor. În urmă se auziră automatele și răspunsul hotărît al nemților, ascuși dincolo de sacii de nisip răsturnați lângă chei.

Pavaul din fața Operei era plin de cioburi de sticlă și în spatele pietrelor scoase cu baloneta din caldarîm, așteptau alți soldați. Făcuseră leșătura cu grupul IV și trecuseră mai departe după o scurtă convorbire. Acum așteptau într-un pasaj pustiu să pornească din nou. În față, acoperișul Casei de Depuneri, imensă parasută de sticlă verde cu nervuri de metal, reflecta lumina galbenă, bolnavă a lumii.

— Gata, plecarea! zise Mares, întorcîndu-se. Străbătura pasajul și intrară în monom pe o stradă întunecată din spatele Azilului de Noapte. Mecanicul cunoaștea locurile. Aici era o încrucișare care trebuia blocată. Lăsă grupa lui Niculescu în grija incheieturilor și-l chemă pe student la el. Împreună cu oamenii săi, mecanicul plecă de-a lungul unui trotuar pustiu care urca ușor. Era singurul loc pe unde nemții așteptau să se retragă. Curțile păreau liniștite. Nu se auzea nimic în afară de împușcăturile înfundate de dincolo de Dimbovița. Se apropiară unul cîte unul, strecurîndu-se în umbra zidurilor. Dincolo de gardurile joase, care înconjurau imobilele stricte de bombardament, cu ziduri jupuite, fără ferestre, totul era necunoscut ca o mare acoperită cu mine magnetice. Își împrăștiie oamenii și făcu o cercetare sumară.

strada pustie fugeau pisici speriate. Niculescu se uita la cer.

Cerul se albea. Era și mai frig. Deodată, deasupra străzii se ridică racheta, cu un fișit, pleni, se desfacă, păru o clipă o sferă argintie și începu să cadă, cu o diră de fum peste copaci.

— Gata, adunarea! porni Mares.

Își pregătiră armele și se îndreptară desfășurați spre intrarea gangului. Trecu unul, trecură doi, apoi ceilalți. Nu era nimeni. Mares și Ionete. Făcu zece metri și nu auzi nimic. În față: o curte. Trebuia sărit un gard. Dădu de o altă curte de piatră. Oamenii îl urmau repede, înfrigați. Se luminase bine. Se auziră voci de soldați și cînd studentul fu înaintea lui Mares pe acoperișul unei magazii, văzură ferestrele clădirii acoperite pînă la jumătate de saci de nisip. Bineînțeles, nemții se așteptau să fie atacați și prin spate. În dreapta și în stînga se aflau alte acoperișuri. Soldații și muncitorii de la Vulcan se împrăștiară. Săreau ca pisicile, folosind coșurile de cărămidă. De la ferestre porniră primele focuri.

— Acum vor și c-am ataca, spuse Mares. Ferestre capul!

Trecu un glonț. Niculescu se lungise pe suprafața de carton a magaziei pe care se afla.

Nu-l bine aici. Trebuia să se cățărăm undeva mai sus, altfel trag în noi ca în iepuri... Mecanicul privi în jur. Se afla lângă gura unui pod, lipit de un perete, într-un unghi mort. O creangă veche de pom, uscată și neagră spinzura deasupra capului. Privi. Dacă s-ar fi urcat pe ea fără să fie atins, ar fi ajuns în stînga clădirii. Îl veni o idee mai bună. Se apropie de ușa podului. Aceasta era încaușată cu un lăcăt mare, negru. Împinse cu umărul și se uită înăuntru. Văzu un luminator cu geamurile crăpate. În podul casei necunoscute, erau praful și pinze de pânjen. Gura acoperișului: prea sus. Trebuia să se urce pe ceva. Afară se trăgea repede. Se auzi un strigăt. Cineva fusese rănit. Un corp se rostogoli pe acoperiș și căzu cu un zgomot înfundat în curte. După poziție, e-de-al nostru, gândi Mares. Trebuia să ajungă repede deasupra acoperișului să-și dea seama de situație. Dacă oamenii nu-l vedeau, s-ar fi putut crede că îl e frică și că se ascunde. Sări și se agită de gura luminatorului. Sări afară și ajunse în marginea acoperișului, lângă un coș înalt de cărămidă. Îl văzu pe ceilalți: Niculescu, mai jos, într-un genunchi ochea și trăgea rar. De nemții îl despărțea douăzeci de pași: o curte neagră de piatră, goală. Pe zidul clădirii comandamentului stătea lipită o scară de incendiu foarte înaltă. Acolo să fi ajuns și să fi urcat deasupra ferestrelor de la care trăgeau cei dinăuntru? Cîteva grenade să fi avut. Strigă unui soldat:

— Are cineva niște Kisere?

Aveau totii în sacii de pînză. Le scoaseră și începură să arunce, rar. Primele două se izbiră de cercevea, mai sus și mai jos. Erau mici și ușoare, cît niște cutii de conserve. Pluțiră peste curtea întunecată și căzură jos, pe pietre. Explodară cu un zgomot mare și rușeră pereții. Soldații, Niculescu și Mares se lipiră de acoperiș. Schizele nu ajunse pînă aici. Studentul privi, văzu unde se afla mecanicul și ceru un sac de grenade unul soldat culcat lângă el. După aceea făcu o nebulă. Se aruncă înaintea, străbătînd acoperișul în goană, cu sacul pe sold. Se trase o rafală, ceva mai jos, ceva mai sus și Mares îl auzi în pod gîfînd.

Cînd ajunse pe acoperiș îl certă supărât:

— Ți s-a urit cu binele!

— Pe mine? întrebă studentul. Știi cum se mînuiesc, că eu habar n-am!

Fuseră repede și pe lângă el treceau gloante numeroase. Unele loveau cărămizile și se turteau, sărînd în sus, ca niște stropi de nori.

— Uite cum, îl arătă mecanicul. E simplu. Au o cheie, se răsușese, se așteaptă, nu se grăbesc. Numeri în gînd pînă la cinci și o aruncă.

— Ținți o fereastră și aruncă. Grenada se izbi de un sac de nisip și căzu în curte.

— Sbirici! Ai greșit. Dă-mi și mie una.

— Vezi, nu te juca. Nu-l de glumiți. Ne aruncă în aer.

Niculescu privi prudent dincolo de marginea coșului de cărămidă:

— La să vezi...

Urmă o rafală. Își ascunse capul și după aceea auziră. Nu nimeri nici el.

În felul ăsta le prăpădim degeaba, zise cu necaz.

— Cîte avem?

— Sapte încă, numără Niculescu.

— Pentru patru ferestre e de-ajuns. Mai sînt și ceilalți.

Un soldat se ridică în picioare și zvrili Kiserul. Fu colcat cu un foc, dar o fereastră sări în aer, se auzi un strigăt îngrozitor și cînd se uitară, în locul ei văzură o gaură neagră, afumată.

— Una la mîna. Mai încerc o dată, exclamă Niculescu nerăbdător.

— Ai grijă să nu te atingă ei pe tine...

Urmă o explozie scurtă și ecurile curții. Iar nu nimerise.

— Au batfă!

Atunci zări scara de incendiu și își dădu seama că de sus l-ar fi avut în mîna pe nemți. Se uită la adincimea de sub el și căută un loc pe unde să coboare. Un burlan de tablă ajunse jos. Fără să se mai gîndească, înfrățînd sacul cu grenade.

Mares abia mai avu timp să tragă o rafală ca să-l acopere.

Studentul coborî pe burlan în două secunde, cum țîi da drumul pe o frînghie. Soldații țineau din țir ferestrele. Sacii de nisip fuseseră gîurîți și se tiră se scurgea un suvoi aeris care picura pe pietrele curții. Niculescu ajunse jos. Auzi lângă el un plescît și se întoarse și se feri. Cineva trăgea cu pistolul. Mares îl văzu. Era un subofiter german, ascuns după colțul clădirii. Ochi, trase și neamțul căzu. Studentul ajunse la capătul scării de incendiu. De sus, de la ferestre era greu să fie țintit pentru că nemții stăteau acoperiți, ferindu-se în sus. Ochi, trase. Unul căzu, ingenunchind. Ceilalți doi se uitară în sus. Un soldat aruncă o grenadă. Un nor de pulbere și pietre și în curte mai rămase o uniformă zdrențuită. Niculescu se tîra

pe acoperiș, trăgînd după el sacul cu grenade. De nu și-l ar rupe vreo mină, de nu s-ar grăbi să le desfacă! Pe urmă, mecanicul zîmbi ușor. E dat dracului, eție să umble cu ele. Face pe prostul. Își aduce aminte cu ce siguranță desfășurase cheia de metal usor a Kiserului. Nemții nu mai traseră cîteva secunde. Muncitorii de la Vulcan se uitară spre el. Trebuiau să coboare în curte. Le făcu semn acolo, jos... Ionete ieși din spatele coșului care-l acoperea. Urmă o rafală scurtă. Plu-piu-piu. Omul se prăbuși, îl atinseseră în umăr. Se rostogoli puțin pe acoperiș și se prinse de un lăcăt. Își pierduse arma. Gemu ușor. Nu aveau timp să-l îngrijescă. Bine că se mai putea ține acolo. Îl urmă un soldat. Ceilalți mai aruncară o grenadă. Nici aceasta nu nimeri. De sus văzură bratul studentului și, în clipa următoare, Niculescu zvrili cutia ușoară de metal drept în deschizătura neagră a unei ferestre, cum ar fi aruncat un jucător de baschet o mingie la coș. Se auzi o explozie. Ferestra a doua se lumină ca și cînd cineva ar fi aprins un bec puternic înăuntru. Soldații coborîră scurt pe burlanul metallic. În cîteva minute se aflau la adăpostul zidurilor, căușind să vadă dacă nu mai cobora cineva pe scara interioară a clădirii.

Se luminase bine. Pereții albi, înalți, căpătaseră relief. Soarele arunca reflexe vii, în tabla acoperișurilor. Mares rămase pe loc, trăgînd din cînd în cînd spre cele două ferestre dincolo de care mai rămăseseră soldați cu căști. Se auzeau comenzi scurte și cum nu știa limba germană, nu desluși ce spuneau ofițerii. Niculescu se tîra pe acoperiș spre a treia deschizătură. Cînd ajunse deasupra, de sub el se ridică o mină cu un pistol. Mares ochi alături. Poci un foc mic. Studentul lăsă capul în jos. Scăpase. În mișcarea următoare aruncă iar grenada, de data asta altături, în zid. Cutia metalică se rostogoli la picioarele soldaților. Urmă o clipă de spalmă, apoi unul dintre muncitori, o ridică, prinși cu un timp pînă la explozie și o aruncă printre ușa intrării. Ea bufnă imediat, departe în interiorul clădirii. Soldații asudaseră într-o clipă și își stergeau fruntele umedite. Niculescu înjura tare. Atunci iar o grenadă. Altă explozie, altă țipăt și printre cercevele celei de a treia ferestre ieși un fum negru.

Nu se mai auzi nimic. Mares coborî. Niculescu se ridicase în picioare și întrebă:

— Au fugit?

— Da, stat acolo, îl strigă mecanicul. Și voi, forțați intrarea...

Soldații porniră spre ușa îngustă, unul în spatele celuilalt, trăgînd în golul întunecat. Nu se auzea decât un zgomot înfundat de tencuială căzută. Ascultară. Dincolo de Dimbovița focurile încetaseră. Mares coborî, făcîndu-l semn lui Niculescu:

— Gata, s-a terminat cu el...

Peste un ceas așteptau încă în clădirea incendiată. În birourile răvășite, ușile erau sparte și lovite și, pe parchet, în coșurile de hirtie, în casele de bani cu ușile date de perete ardeau acte. Soldații căutaseră să stingă incendiile dar pe ici pe colo mai răbufneau fiacări, iute înabușite de bocanci sau de pățuri găsite la subsol, unde fusese instalat dormitorul gărzii germane. Jos, în curtea interioară, colonelul care conducea trupele de soldați, vorbea nemțește cu un general de aviație german, dezarmat, numai într-o haină scurtă, descheiată la gît, fără arme, cu cizmele bine lustruite și cu o cămașă necrezut de albă. Dumitrana făcea apeluși și strîngea niște hirtii într-un geamantău de piele. Rămîni, vreo zece sau unsprezece oameni, stăteau înșirîți pe caldarîmul curții, gemînd. Apăruse un sautur care scotea în trasa lui, pansînd pe rînd pe fiecare. Se instalaseră planteoane și la fiecare etaj aștepta cite un caporal cu pistolul în mîna.

Niculescu și Mares coborîră după ce inspectaseră clădirea cu atenție. Salvaseră cîteva tencuiri de hirtii, gata-gata să fie prăpădite de foc și le aduseseră lui Dumitrana.

— Ce-l mai facem șefule? întreba din cinci în cinci minute studentul.

— După ce strîngem documentele, plecăm cu un autocamion în Pesta Filipescu, la comandament. Cine vrea poate să se odihnească.

Erau obosiți amîndoi și se așezară lângă un așd, pe o bancă primitivă de lemn. Din orăș se auzeau sosind mașinile pompierilor sunînd din clopote. Se încălzeie și soarele lumina ferestrele incendiate. Prizonierii, aproape două sute de ofițeri și subofitieri dezarmați, cu privire obosită și nesigură, se așezară pe pietrele curții și vorbeau încet. Erau nebarbierici, cu fețe palide și cu o desperare vădită pe chip.

Studentul ațipi cîteva clipe și cînd se trezi se uită la Mares care își privea pantofii prăfuiți.

— Cum e frățioare? îl întrebă mecanicul.

— Trebuie să mai și doarmă omul...

— Și eu tot așa cred... Las' că sună ea și demobilizarea.

Rise puțin, privindu-și cămașa zdrențuită, ruptă în spate. Era plin de praful pe chip, și pe sold tot mai ținea sacul de pînză în care se mai aflau două Kisere.

— O să sări cu ele în aer, glumi Mares.

— N-avea grijă, m-am învățat. Ce spui de prietenii ăștia?

— N-arată prea veseli...

— Te cred și eu! Și colonelul care-l face conversație generalului...

Dumitrana auzi și se întoarse spre el. Nu-l spuse nimic. Studentul își înghiți cuvintele. Comandantul primea raportul ofițerului, după ce asculta cele auzite de la neamți.

După un sfert de ceas, în stradă sunară claxoane. Trebuiau să plece. Rămăseseră soldații. Muncitorii de la Vulcan fără Ionete și fără Marinache Marin, se urcară într-un autocamion. Unul murise, altul era rănit. Lăzile cu hirtii (gălisseră între timp mai multe), tencuiri de dosare și alte carbonizate pe jumătate fură încărcate în mașină și cînd soferul ambrele motorului, Dumitrana le făcu semn că se poate pleca. Mares mai privi o dată clădirea fostei prefecturi, cu fața mică de gloanțe și apa liniștită care curgea pe sub podurile de piatră. Ceesurile trecuseră repede, aproape pe neștiute. Era cald, zăpușeală. Se simți pornirea ușoară a autocamionului. Printre oaste de sus mai țesea un fuitor de fum, albicio.

Un soldat le făcu semn cu mîna. Trecură pe sub niște copaci, aplecîndu-se să nu le zgrieie crengile fetele asudate. Mirosea usor a sevă vegetală, a frunză zdrebită. Dumitrana îl privi pe rînd.

— Buni băieți, zise, volînd să glumescă, pe urmă se răzgîndi. V-ar trebui cîteva ore de somn, dar nu știu dacă s'ar avea timp, nemții se string la barierile Bucureștilor. Este un ceas hotărît. Ori noi, ori ei...

Purcără, lovit ușor la un umăr, țîfnid între picioare pistolul automat, spuse cu lenie:

— Că n-or fi ei mai ai dracului decît noi... Ați văzut cum l-am podidit, di nu mai știu pi ci lume la...

Niculescu îl trase de mîna pe Mares:

— Ți-e somn?

— Nu. Ți-e?

— Tocmai acum să-mi fie somn?

— Dar adineori?

— Mai greșete omul! Cum ți s-a părut, ca să zic așa, Wehrmachtul?

— Sînt încațăpînăți și asta o să ne coste multe vieți...

— Ce-or face oamenii mei?

— Ți-l aduce Dumitrana! n-avea grijă.

Purcără se uită la gramezile de dosare și la lăzile înculate cu lacate. Dumitrana, așezat pe una din ele, urma nepăsător...

— Ce faceți cu documentele ăstea?

Pe urmele lui El-Dorado

Unul din căpitanii lui Pizarro, Francisco Orellana, a rămas în istorie ca primul care a parcurs în întregime Amazonul, cel mai mare fluviu al lumii. În cursul popasurilor de aprovizionare a avut de luptat cu triburile indiene. Ca toți cuceritorii aventurieri, Orellana căuta aurul și de aceea prizonierilor le adresase întrebări insistente. Cum la fiecare răspuns decepționat se aplicau torturi, indienii au înțeles repede că-l mai bine să-l inventeze decât să rabzi. Și au început să dea răspunsuri pline, metaforice și proferate pe un ton de cămărușă. Orellana a înțeles că-l mai bine să-l inventeze decât să rabzi. Și au început să dea răspunsuri pline, metaforice și proferate pe un ton de cămărușă.

gea, el trăiește pe oricând principiul care proclamă că „omul este lup pentru om”. Există și drame de oportunități în istoria diamantelor amazonice, între cele două epoci de aur și de plată relativ recentă. Cu câțiva ani în urmă, exista o așezare de „garimpeiros” numită Ipixluna, în statul Pará. După îndelungate eșecuri, locul unde se căutau diamante ajunse de dimensiunile unui crater cu 30 de metri adâncime, 120 lungime și 40 lățime. Într-o zi era depozitat pietrișul scos, după ce era spălat și filtrat prin site. Din cind în cind se găseau diamante mici, dar „mancha” (loc unde diamantele se concentrează „în bloc”, venicivul vis al oricărui căutător) nu făcea la iveală. Dar într-o bună zi, din fondul gropii un cor de voci delirante a strigat: „mancha!”. Și era într-adevăr o cantitate excepțională de diamante. În câteva clipe așezarea a fost cuprinsă de o demență colectivă. Lumea a dat năvală în groapă, căzând unul peste altul, strivindu-se sau ucigându-se reciproc în încercarea bestială. În scurt timp, peste tezaur zăcea un strat gros de cadavre. Cei ce reușiseră să se retragă din învâlmășeală erau ucși de alții și depozitați de pietrele strălucitoare. După ce supraviețuitorii au reușit să zburdească în câmpul de viză, putul a devenit mormint comun: peste victime s-a aruncat pietriș. Mi s-a spus că unul din „invingătorii” de la Ipixluna sint azi nume respectabile pe lista „cremei sociale”. Au averi, in-

de agil în mișcări. Acum vreo 40 de ani era doar un nume obscur în mulțimea celor ce-și căutau norocul prin locurile astea. Cum singur mărturisese, „a învins în viață”. Cum anume a învins e treabă complicată, pe care probabil nu-

Interiorul locuinței unui indian dintr-un trib din Amazonia

de coloniști japonezi instalați între Manaus și Itacoatiara obțin recolte de piper unice pe teritoriul Americii. Într-afară de rentabilitate este îndelungată, încât își permit luxul să exporte piperul pe calea aerului în țări situate la

Popas în „INFERNUL VERDE“

Reportaj din AMAZONIA de Vasile Oros

fluentă politică, patronază societăți filantropice etc. Dar mie mi-a povestit întâmplarea un supraviețuitor care nu s-a ales cu nimic din urmă — un om de vreo 40 de ani fără locuință, fără familie, tatat pe mîini și pe piept cu ancore și cu înlămoare străpunsă de săgeata lui Cupidon, de gradată fiziceste și zădărnice, dar cu toată dantura de aur. Un „garimpeiro” tipic.

— Petricelule astea, doctore, (prin partea locului cine stie carte e „doctor”) aduc omului nenorocire, imi spunem ei meditativ în treburile două accese de tuse suspectă. Cu toate astea interlocoțorul meu continuă să le viseze, să le caute cu înverșunare, sperând că destinul își va readă gerozitatea, fie ea și provizorie, înșelătoare.

În genere, pentru oamenii acestia norocul nu a un ospeț deosebit. El vinează mal mult, aparține aluviunilor, cîci grosul exploatareilor aurifere și diamantifere revine minelor, dotate cu tehnica corespunzătoare. Fie că producția lor e controlată de magnatul brazilien, fie de agentul străin, cert e că tezaurul țării rămîne frustrat, fiindcă o mare parte a aurului și diamantelor extrase intră în labirintul incontrolabil al contrabandei. Eforturile de a reduce cel puțin dimensiunile acestui fenomen există în permanență, însă spațiul amazonic enorm, dificultățile de acces și lipsa de personal le anihilează. Și apoi, nicăieri nu ai putea fi prea lesne de controlat o producție atît de atrăgătoare chiar și pentru agenții fiscali. O împrejurare fericită imi permite să fac cunoștință, fără anticameră și alte formalități cu unul din marii suverani ai Amazoniei. Nu guvernul altceva mai potrivit decît cuvîntul „suveran” pentru cineva pe a cărui carte de viză stă scris: „I. Benayon Sabba” — exportator al tuturor produselor amazonice. Mal puțin impunător este purtătorul acestui nume de rezonanță, un bătrînel scund, se la fărțură, cu voce pitigăiată și destul

mal d'-sa o cunoaște exact. Ceea ce cunoaște însă toată lumea este că azi are reprezentanți în principalele centre braziliene și e cunoscut peste hotare: la New York (mai ales), la Paris și în alte părți. Firma sa stăpînește plantații uriașe de iută, trestie de zahăr, banane, ananas, precum și fabrici de prelucrare a acestor produse, imobile, mica rafinărie de petrol (lingă Manaus), ferme de vite, esențe scumpe de lemn. În general, tot ce crește pe sol amazonic e legat, direct sau indirect, de firma Sabba. Gurile rele, tot atît de prezente aici ca și în orice parte a lumii, pretind că și sub-solul ar contribui la prosperitatea firmei, grație contrabandei de nichel, wolfram, cadmiu. Dl. Sabba imi mărturisese că este îndrăgostit de Amazonia și își scrie în lirism posibilitățile oferite de „infernul verde”: „pămîntul aici e la fel de fertil ca și în delta Nilului, căci apele cresc timp de 6 luni și apoi scad cu aceeași încetățeală, făcînd un strat de aluviuni de 10 cm. Așa că orice sămîntă ai arunca, încoltește. Eu am iută ce crește cu 3 cm pe zi”.

Vizitez una din numeroasele proprietăți ale firmei. Pe vreo 150 de hectare se întinde nesfîrșit o plantație cu trestie de zahăr. Trestii verzi, roșietice, gălbui, cu pină la 6 metri înălțime și cu tulpinile groase cit bratul. Peste 50 de specii aduse din Indonezia, Cuba, India, încrucisate și experimentate aici într-o climă pe cit de caldă, pe atît de umed, pe un sol bogat în aluviuni, unde cresc în voie cu o viteză ce pare neverosimilă și produc cite 150 kg de zahăr per tonă, față de numai 120 pe plantațiile model din Bahia și Sao Paulo. Da, fertilitatea solului este uvertăroasă însă asta pe locurile îngrașate anual cu aluviuni, care ocupă o suprafață relativ redusă dacă o raportăm la întregul spațiu amazonic și, pe deasupra, cea mai mare parte a acestor soluri se află în proprietatea latifundiarilor. Un grup

multe mii de kilometri distanță, cu toate că pretul transportului aerian pare mai picanț decît piperul.

Gama darurilor oferite cu exces de dărnice de natura amazonică este filtrată de raporturile sociale bazate pe supremația unei minorități care are în mîna și pîinea și cuțitul. Pentru ea sucul dulce din tulpina trestiei, lichidul scurs din „Itevea Brasilensis” (arborele de cauciu), aroma singulară a ananasului și toate celelele rotunjesc capitalul stăpînitor, cu care aceștia își extind suprafețele, pe care îl aplică în acțiuni după criteriul rentabilității rapide. El investesc în vile, limuzine de comandă. Pentru lucrătorii ce asudă pe plantații aceiași suc de trestie ori fibrele de iută nu oferă decît, cel mult, salariu mic, cu totul derizoriu, plătit, de regulă, în alimente și articole esențiale de consum, la magazinul aceluiași stăpîn. Dacă în zonele mai dezvoltate ale Braziliei așa-numita „clasă mijlocie” are de acum o pondere apreciazabilă, în Amazonia practic lipsește, devenind și mal limpede discrepanța între lumea „suveranilor” puțină, dar atotputernici, și categoria celor ce fără dărnicia naturii nu ar putea să viețuiască.

„Etajele” junglei

În Amazonia, natura inspiră omului obișnuit cu ambianța citadină un amestec de teamă și curiozitate. Prima impresie pe care ț-o lasă este aceea de opulență uluitoare. Totul pare făcut anume ca să te uimească, căci contrazice multe din reprezentările noastre. Cine stie cită îndomnăre și tenacitate se cere în alte părți omului ca să facă să crească arbori și flori rămîne surprins, cînd întâlnește aici o vegetație care, dimpotrivă, cere sudoare și pricepere ca să-l stăvilească creșterea impetuoză, ca ea

Mesajul unui UMANIST

La 73 de ani, Michel Simon oferă imaginea unei vitalități debordante. Paradoxul personalității? De o parte un pesimism congenital; de altă parte, un elan în permanență ebuliție. Pentru a realiza 140 de filme și 83 de personaje ale teatrului universal trebuie să ai, totuși, puternice resurse de optimism, de încredere în viață. Și Michel Simon este, incontestabil, un fenomen rar, de o forță creatoare de-a dreptul uluitoare.

Întîlnirea noastră s-a desfășurat, de altfel, tot sub semnul paradoxului. După un succes strălucit la Paris, ne prezintă în Etegia parodia lui René de Obaldia. „Du vent dans les branches de Sassafras”. Mic arbore din familia laurilor, acest sassafras — după cum ne arată dicționarul bunului botanist și romanele lui Fenimore Cooper — este o specie unică, al cărei lemn are multiple destinații: bariere, traverse, vaporaze, parfumuri, siropuri. El crește numai în America de Nord și, după cum aflăm în finalul piesei lui Obaldia, furnizează și trunchiul arborilor — orhidele — deseazăz enorm pîianjenii de cele mal capricioase modele. De o inventivare a ciudătenilor degeaba ai încerca să te aiugi cu el. Există apoi „pești de pădure”, cu aparat respiratoriu dublu, care le permite să trăiască și în apă și pe uscat. Așa că ies pe mal să pasez iarbă. Peste electric „Poracé” are trei organe pentru a-și regla viteză în funcție de necesitățile de apărare, economisind curentul. Triburile indiene utilizează o specie de furnică cu auxiliarii la. Vinătoare: întepătura lor îl face pe vînător să vadă mai bine pe întinerii. Sint apoi plante carnivore ce-și atrag victimele prin coloratură violentă sau chiar prin sunete. În strînsarea petalelor lor cad nu numai insecte dar și șerpi, șopirle, broaște pentru a fi digerate lent în retorta stomacului vegetal. Alături, „pasărea Paradisului” atît de minuscule că ar putea încăpea într-o cutie de chibrituri, se hrănește cu polenul aromată al florilor infensive.

— Și totuși, „Panica” nu este opera dumnezeoasă fundamentală. Amintiri-vă de „Boudu”, de „Quai des Brumes”, de „La Beauté du Diable”. Atîtea personaje din cele mal opuse, mal contradictorii... — Este adevărat, poate. Dar pentru că ai pomenit de „Quai des Brumes”, ai vrea să povestesc un episod care m-a amuzat, în felul lui. Rolul mi-a plăcut foarte mult. După cum îți amintesc, eram un asasin cinic. L-am decapitat pe Victor, l-am băgat capul într-o cutie de carton și am depus cutia la destinația sa. Acolo am fost atît de mișcat de curul de morală improvizată la bar, încît am dat să ies uitînd capul lui Victor. Cînd femeia de la vestiar mi-a strigat: „Domnule, domnule, ați uitat pachetul?”, m-am întors cu aerul cel mai firesc și l-am dat un bacșis de zece centime. Ideea acestei scene, care-i aparținea lui Prévert, mi s-a părut ca leșită dintr-un creier cartezian și n-am uitat-o niciodată. Dar mai cu seamă publicului m-a ajutat să mi-o amintesc. Am auzit adesea spunîndu-se: „Michel Simon? Ah! un

Convorbire

cu Michel Simon

individ murdar, abominabil. Ai văzut ce a făcut cu capul lui Victor?” — Dar asta e un omagiu adus interpretului.

— Omagiu, poate, dar nu pușini au fost cei care au detestat. După cum recent, după ce am turnat „Bătrînul și copilul”, am fost întîmpinat pe stradă de oameni care m-au jelicat și mi-au mulțumit că am înfînat rasismul.

Michel Simon, se spune adeseori că sîntei un mare actor pentru că sîntei foarte uman. Oare un actor autentic, un artist autentic poate fi altfel decît foarte uman?

Indiscutabil, dar din păcate nu toată lumea dezideratul face lege. Un mare actor, pe care l-am admirat mult, era tatăl lui Sacha Guitry, Lucien Guitry. Un actor prodigios. Într-o zi, o femeie mi-a spus: „Cînd suferă pe scenă mi vine să urc spre el și să-i adresez cuvinte consolatoare”. Ce mișcător! Cînd poți provoca un asemenea impuls, ești cu adevărat un artist demn de acest nume.

Ați vorbit adeseori despre prietenia și prețuirea pe care ai avut-o pentru Sacha Guitry. Care este actorul dumnezeoasă preferat?

— Ah! Mi-ar fi foarte greu să răspund. Lista este lungă: Lucien Guitry, Sacha Guitry, Ludmila Piatovă, Alice Cocea — a cărei prezență pe scenă era mereu produsă, mereu fascinantă — Gaby Morlay — o actriță minunată, Arletti — o parteneră admirabilă.

— Dar regizorii?

— Și actorul mi povestește, în continuare, cum căldura cu care s-a adresat animalului captiv a avut un ecou neașteptat: gorila l-a înțeles parca și a început să-l privească înțelegătoare, semn că nu-și pierduse orice încredere în umanitate. O încredere — după părerea lui Michel Simon — adeseori neașteptată de comportarea oamenilor... L-am întrebât: — Așadar, oamenii vă inspiră scepticism?

— Nu, tubesc oamenii, dar mă îngrijorează. Mă gîndesc adeseori la cele ce se întîmplă în Vietnam, de pildă. Trănește. De o parte și de alta, oameni. Oameni și arme care ucîd. Oameni care au orzoare de oameni. Goethe spune că dintr-un diavol vrea să-l piardă pe om, în face stupidă. Ceea ce se întîmplă acolo este însă mai mult decît stupid. Unde poate duce acest război? Americanii vor extermina o mie de vietnamezi, două mii, cinci mii. Americanii înșiși vor muri acolo, pe un pămînt care nu e al lor, pe un pămînt pe care n-au ce căuta, pe un pămînt care-i refuză. Este un război fără finalitate, fără nici o ieșire posibilă, pentru că războiul acesta este un război al poporului american, cîi... al diavolului care vrea să-l ducă la pierzanie pe om — ca să-l parafrazez pe Goethe.

— Michel Simon, așadar tată că v-ați formulat mesajul un mesaj umanist.

Dacă vreți... Nefericirea este un lucru dureros. Fericirea este un lucru dificil. Un mesaj? Poate că are un mesaj de transmis. Cum să-l formulez? Poate astfel: „oameni, curaj! Pămîntul este destul de mare pentru a găsi oameni care să vă apere împotriva monstruozităților inventate de semenii voștri, neamenții”. Michel Simon tubeste, oricum, se vede, parabola. El nu este un teoretician. Dar parabola sa are o putere de convingere irefutabilă. Aparține al înțelepciunii și al omenscului.

Întoarcerea delegației C. C. al P. C. R. care a participat la Congresul P. C. din Marea Britanie

Vineri s-a înapoiat în Capitală, venind de la Londra, delegația Comitetului Central al Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Virgil Trofin...

Marea Britanie. La sosire, pe aeroportul Băneasa, delegația a fost întâmpinată de tovarășii Leonte Răutu, membru al Comitetului Executiv...

Sosirea în Capitală a ministrului comerțului exterior al Italiei

La invitația ministrului comerțului exterior al Republicii Socialiste România, Gheorghe Cioară, vineri dimineață a sosit în Capitală ministrul comerțului exterior al Italiei, Giusto Tolloy...

1968, care reflectă bunele relații existente între cele două țări pe toate țărmurile.

La sosire, în Gara de Nord, oaspetele a fost întâmpinat de Gheorghe Cioară, cu soția, Vasile Răuțu, adjunct al ministrului comerțului exterior...

Intrevederile și discuțiile pe care le vom avea în aceste zile la București cu reprezentanții de seamă ai vieții de stat și economice românești vor aborda probleme referitoare la dezvoltarea în continuare și adâncirea colaborării noastre economice...

Au fost de față Nicolo Moscato, ambasadorul Italiei la București, și membri ai ambasadei.

La scurt timp după sosirea sa în București, ministrul Giusto Tolloy a făcut o scurtă declarație unor reprezentanți ai Agenției „Agerpres” și Radioteleviziunii Române.

La sosire, ministrul italian a făcut o scurtă declarație unor reprezentanți ai Agenției „Agerpres” și Radioteleviziunii Române: „Imi exprim satisfacția pentru vizita pe care o încep azi în România. Ea îmi va oferi prilejul să continui convorbirile fructuoase începute la Roma cu colegul meu român Gheorghe Cioară. Intre timp a fost semnat protocolul comercial între Italia și România pe anul 1968...”

După-amiază, Nicolo Moscato, ambasadorul Italiei, a oferit o recepție în cinstea oaspetelui, în saloanele ambasadei, iar Gheorghe Cioară a oferit un dineu la hotelul Athenée Palace.

TELEGRAMS

Cu ocazia zilei naționale a Libanului, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, a adresat ministrului afacerilor externe al Republicii Liban, Georges Hakim, o telegramă de felicitare.

NUMIREA NOULUI AMBASADOR AL ȚĂRII NOASTRE ÎN KUVEIT

Prin decret al Consiliului de Stat, tovarășul Iacob Ionașcu, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România în Liban, a fost numit în calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România și în Kuwait, în locul tovarășului Ion Drincău.

Cronica zilei

Sub egida Comisiei Naționale a Republicii Socialiste România pentru UNESCO și a Ministerului Învățământului, s-a deschis vineri, la Institutul de petrol, gaze și geologie din București cea de-a treia ediție a Cursului Internațional postuniversitar de perfecționare a specialiștilor în domeniul rafinării petrolului și al industriei petrochimice...

Ieri s-a deschis în Capitală sesiunea tehnico-științifică, organizată de Institutul de proiectări pentru industria ușoară, în colaborare cu Consiliul Național al Inginerilor și Tehnicienilor — Secția industria ușoară — cu tema: „Probleme de transporturi și depozitari ale industriei ușoare, studiu, rezolvări, perspective”.

viața internațională SESIUNEA ADUNĂRII NAȚIONALE CEHOSLOVACE

PRAGA 1. — Corespondentul Agerpres, Eugen Ionescu, transmite: Vineri au continuat la Praga lucrările celei de-a 17-a sesiuni a Adunării Naționale Cehoslovace. A fost adoptat în unanimitate proiectul guvernamental de lege privind unele schimbări ulterioare în asigurarea socială a țărănilor cooperatori.

gerilor în Adunarea Națională, Consiliul Național Slovac și Comitetul Național. Potrivit noilor legi, alegerile de judecatori vor avea loc separați de alegerile pentru organele reprezentative.

Vaclav David ministrul afacerilor externe a supus spre aprobarea deputaților două proiecte de lege. Unul se referă la convenția consulară de la Viena, iar celălalt la acordul cu privire la privilegiile și imunitatea Agenției Internaționale pentru Energia Atomică.

În scopul lărgirii drepturilor cetățenilor de a alege pe candidații și de a asigura, totodată, alegerea unor deputați reprezentând toate păturile populației, devotați poporului și cauzei socialismului și având aptitudini care să constituie o cheuzărie ca ei vor aduce la îndeplinire sarcinile organului reprezentativ, se creează circumscripții electorale cu un număr mai mare de mandate.

Cu aceasta, lucrările sesiunii au luat sfârșit.

Adunarea Națională a R.S. Cehoslovace a adoptat complexul de legi cu privire la pregătirea ale-

ȘEDIȚA CAMEREI POPULARE A R. D. GERMANE

SE DEZBATE PROBLEMA ELABORĂRII NOII CONSTITUȚII

BERLIN 1. — Corespondentul Agerpres, Șt. Deju, transmite: Agenția A.D.N. transmite că vineri s-a deschis la Berlin ședința Camerei Populare a Republicii Democratice Germane.

Camera Populară a R. D. Germane a adoptat în unanimitate hotărârea cu privire la înființarea unei comisii pentru elaborarea unei constituții socialiste a R. D. Germane.

După cum transmite agenția A.D.N., la Berlin a avut loc o ședință a Consiliului de Stat al Republicii Democratice Germane în care Walter Ulbricht, președintele Consiliului de Stat al R.D.G., a făcut o expunere asupra dezvoltării culturii socialiste.

Crearea comisiei mixte marchează un moment de seamă în relațiile economice dintre România și Cuba. Scopul comisiei este de a asigura o mai bună cunoaștere a stadiului actual și a posibilităților de dezvoltare a cooperării dintre cele două țări în domeniul economic.

ÎN MEMORIA EROILOR DE LA PLEVNA

SOFIA 1. — Corespondentul Agerpres, Gh. Ieva, transmite: Vineri, la Casa Centrală a Armatei Populare din Sofia a avut loc inaugurarea expoziției „Eroi ai eroilor de la Plevna”, consacrată aniversării a 90 de ani de la eliberarea Plevnei de sub jugul turcesc.

În vederea realizării acestor obiective, a fost elaborat un program de lucru prevăzând contacte permanente între specialiștii români și cubanezi.

SPORT

În citeva rînduri

HOCHEI

A început turneul internațional de la Moscova și Leningrad

La Moscova și Leningrad a început un mare turneu de hochei pe gheață la care participă selecționatele Cehoslovaciei, U.R.S.S. (ambele cu câte două echipe), Canadei și Poloniei.

LA CONCURSUL DE BIATLON DE LA NOVOSIBIRSK, proba de stafetă 4x7,5 km a revenit echipei olimpice a U.R.S.S. (Goncearov, Safin, Subortev, Puzanov) cu timpul de 1 h 58' 15".

FINALA INTERNAȚIONALĂ A COMPETIȚIEI DE TENIS „CUPA DAVIS” a continuat la Johannesburg, cu proba de dublu. Cuplul spaniol Santana, Arilla a învins cu 6-4, 6-3, 13-11 perechea sud-africană Drysdale, Macmillan.

LOTO

DIN 1 DECEMBRIE 1967

86 3 87 23 50 9 4 71 1 60 58 38

Fond de premii: 944 743 lei. Tragerea următoare va avea loc vineri 8 decembrie 1967 în București.

LA ZAGREB, ÎN PRELIMINARIILE TURNEULUI DE FOTBAL U.E.F.A. PENTRU JUNIORI, Iugoslavia a învins cu 3-1 Austria și s-a calificat pentru turneul final, programat în martie 1968 în Franța.

ÎN SFERTURILE DE FINALĂ ALE TURNEULUI DE TENIS DE LA MELBOURNE, australianul Roy Emerson l-a învins cu 10-8, 6-1, 6-4 pe Brian Fairlie, fost campion de juniori al Australiei.

MECIUL DE FOTBAL SPARTAK TRNAVA-TORPEDO MOSCOVA, continuând pentru „Cupa cupelor”, a revenit fotbalistilor sovietici cu scorul de 3-1. Torpedo s-a calificat pentru turul următor, deoarece câștigase primul meci cu 3-0.

LA VITORIA (SPANIA) A AVUT LOC MECIUL RETUR K.A.S. VITORIA — ACADEMICA COIMBRA (PORTUGALIA), continuând pentru primul tur al „Cupelor” la baschet masculin.

HANDBAL

Astăzi, rapidistele iau startul în „C. C. E.”

În sala Floreasca din Capitală se va desfășura astăzi și mâine dubla întâlnire feminină de handbal dintre echipele Rapid București și Braștovul

Idrottslag (Norvegia), continuând pentru „Cupa campionilor europeni”. Jocul de astăzi va începe la ora 19, iar cel de dimineață la ora 17.

răsfoind presa străină

STATELE AFRICANE

ÎN CHINGILE PIETEI COMUNE

Camerun, Somalia, Mali, Volta Superioară, Burundi și Ruanda.

Experiența acestor 18 state africane dovedește în mod grăitor că de larg folosesc marile monopoluri occidentale „Piața comună” pentru a frîna dezvoltarea Afriicii independente în interesele capitalului financiar european.

caiajului mereu crescînd dintre prețurile la mărfurile exportate și cele pe care le importă din țările „Piaței comune”. Nu se lucră ușor pentru țările africane să asigure desfacerea mărfurilor lor pe piețele Europene occidentale.

duse cu care statele asociate africane își vînd mărfurile, ele devin marore ale unui fenomen ciudat: țări care nu fac parte din „piața comună” își sporesc exportul în țările C.E.E. mai rapid decît ele.

portul propriilor lor produse în Africa. Potrivit convenției semnate la Londra, la 20 iulie 1963, statele asociate au putut obține o oarecare reducere a tarifelor la exportul lor de materii prime, dar dacă state neasociate încearcă să exporte mărfuri produse, ele se lovesc

de tarife mai ridicate. Din această cauză țările neasociate sînt obligate să-și asigure accesul la „Piața comună” în speranța de a găsi acolo posibilități mai bune pentru desfacerea produselor lor.

Fondul European de dezvoltare a teritoriilor de peste mări creat de „Piața comună”, chipurile, în scopul de a contribui la dezvoltarea economică a statelor africane asociate, a devenit în realitate o piedică în calea lor.

Din contactele directe cu oameții muncii ne-am putut da mai bine seama de hărnicia și priceerea poporului cubanez, care muncește cu dîrzenie pentru propășirea țării și ridicarea ei pe noi trepte ale progresului material și spiritual, pentru apărarea cuceririlor revoluționare, a independenței și suveranității patriei sale.

Dezvoltarea relațiilor frățești româno-cubaneze

Interviul acordat ziarului „Scinteia” de tovarășul GHEORGHE RĂDULESCU, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri

După cum se știe, între 18 și 25 noiembrie, răspunzînd invitației guvernului cubanez, o delegație guvernamentală economică română, condusă de Gheorghe Rădulescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, a făcut o vizită în Cuba.

INTREBARE: Care a fost scopul vizitei delegației guvernamentale economice române în Cuba? RĂSPUNS: Vizita delegației noastre în Cuba prietenă se încadrează în preocuparea consecventă a României de a dezvolta și adînci continuu relațiile multilaterale de colaborare frățească cu toate țările socialiste.

INTREBARE: V-am ruga să vorbiți despre rezultatele concrete ale tratatelor economice. RĂSPUNS: Tratatul purtat de delegația noastră cu o delegație guvernamentală economică cubaneză, condusă de Marcelo Fernandez, ministrul comerțului exterior, au fost rodnice, rezultatele lor fiind concretizate în semnarea a două documente importante: Convenția cu privire la crearea comisiei mixte româno-cubaneze de colaborare economică și tehnico-științifică și Protocolul privind schimburile comerciale și piațele între cele două țări pe anul 1968.

Crearea comisiei mixte marchează un moment de seamă în relațiile economice dintre România și Cuba. Scopul comisiei este de a asigura o mai bună cunoaștere a stadiului actual și a posibilităților de dezvoltare a cooperării dintre cele două țări în domeniul economic.

În vederea realizării acestor obiective, a fost elaborat un program de lucru prevăzînd contacte permanente între specialiștii români și cubanezi. S-a convenit, totodată, ca în primul semestru al anului viitor să se propună noi domenii de cooperare economică și tehnico-științifică.

Delegația noastră a fost primită la Palatul Revoluției de primul ministru al Cubei, Fidel Castro Ruz, și de președintele Republicii, Osvaldo Dorticos. Am avut astfel plăcerea de a-l revădea pe Fidel Castro. Convorbirile au fost sincere și prietenești.

La rîndul meu, m-am folosit de prilejul întîlnirii cu conducătorii Cubei pentru a le transmite salutul frățesc al conducerii de partid și de stat a României, al tovarășului Nicolae Ceaușescu.

În ceea ce privește aspectele actuale ale vieții internaționale, a reieșit cu putere, din toate întîlnirile și convorbirile ce le-am avut, dorința ambelor noastre țări de a face tot ce este necesar pentru dezvoltarea relațiilor frățești româno-cubaneze, pe țărm politic, economic, tehnico-științific și cultural.

Delegația noastră a avut, de asemenea, posibilitatea de a se întîlni cu muncitorii și țărăni, specialiștii, activiștii de partid și de stat, oameni de cultură și artă, de a cunoaște aspecte din muncă și realizările poporului cubanez.

Din contactele directe cu oameții muncii ne-am putut da mai bine seama de hărnicia și priceerea poporului cubanez, care muncește cu dîrzenie pentru propășirea țării și ridicarea ei pe noi trepte ale progresului material și spiritual, pentru apărarea cuceririlor revoluționare, a independenței și suveranității patriei sale.

Delegația noastră a plecat din Havana cu sentimentul că în îndepărtata Cuba, România se bucură de simpatia sinceră a poporului și a conducătorilor săi, cu certitudinea că prietenia și colaborarea frățească dintre țările noastre se vor dezvolta cu succes și în viitor.

viața internațională

Problema cipriotă

Incertitudinile persistă

Cyrus Vance și-a prelungit șederea la Atena

ATENA 1 (Agerpres). — Trimisul special al președintelui Johnson, Cyrus Vance, care a declarat în cursul zilei că și-a terminat misiunea în calitate de mediator în conflictul greco-turc asupra Ciprului și care urma să se înopreze vineri în patrie, și-a prelungit pe neașteptate șederea la Atena, pentru a pleca la Nicosia. După cum anunță agenția France Presse, președintele Makarios „nu a acceptat în întregime” ca garda națională cipriotă să fie dizolvată — unul din punctele acordului pînă acum cunoscut numai în mod semi-oficial. Ar fi vorba de a accepta în principiu din partea președintelui Ciprului, considerată de O.N.U. drept insuficientă. Corespondentul din Atena al agenției France Presse, care citează surse sigure, precizează că într-un acord scris pe care l-a transmis O.N.U., președintele Makarios a lăsat să se înțeleagă că contingentele grec și turc vor trebui totuși să părăsească Ciprul. Turcia a refuzat însă pînă acum să-și retragă trupele, măsură care de altfel nu este cuprinsă în acordul elaborat. Astfel, Cyrus Vance a plecat la Nicosia în vederea unui nou demers pe lângă președintele Ciprului, pentru a-l determina să accepte integral acordul. Un refuz al președintelui Makarios ar putea duce la o reîzbucnire a crizei.

ANKARA 1 (Agerpres). — Frontiera dintre Turcia și Grecia, închisă de aproape două săptămîni ca urmare a incidentelor din Cipru, a fost redeschisă vineri, 1 decembrie — informează agenția Reuter.

Sesiunea Adunării Generale a O.N.U.

Continuă dezbaterile asupra definirii agresiunii ■ A fost adoptat raportul comitetului pentru teritoriile sub tutelă și neautonome

NEW YORK 1. — Trimisul special Agerpres, R. Căpesciu, transmite: Adunarea Generală a O.N.U. a continuat joi după-amiază dezbaterile problemei definirii agresiunii și a aprobat în cursul aceleiași sesiuni raportul comitetului nr. 4 (pentru teritoriile sub tutelă și neautonome) în legătură cu Adenul, care, după cum se știe, și-a dobîndit la 30 noiembrie independența sub numele de Republica Populară a Yemenului de Sud.

La punctul privind necesitatea definirii noțiunii de agresiune, au luat cuvîntul reprezentanții Cehoslovaciei, Iranului și Poloniei, care au subliniat importanța unui asemenea instrument juridic ca factor de frînare a intențiilor unui eventual agresor și, totodată, ca mijloc care să faciliteze activitatea Consiliului de Securitate.

S-a trecut apoi la discutarea raportului Comitetului nr. 4 care recomandă Adunării Generale să salute dobîndirea independenței de către teritoriile Aden și să reafirme unitatea și integritatea teritorială a acestuia, inclusiv insulele din dreptul coastei noului stat. Reprezentantul Angliei a comunicat că, potrivit voinței populației sale, insula Perim va face parte din teritoriul noului stat. Adunarea Generală a aprobat fără obiecție raportul Comitetului pentru teritoriile sub tutelă și neautonome. Încheind dezbaterile, președintele Adunării Generale, Corneliu Mănescu, a adresat felicitări poporului Adenului pentru însemnatul succes dobîndit.

Președintele Adunării Generale a O.N.U., Corneliu Mănescu, a primit vineri pe Lawrence Michelmore, comisar general al oficiului pentru refugiații palestinieni U.N.W.R.A., care l-a informat asupra activității U.N.W.R.A.

În continuare, el a fost vizitat de deputatul francez Jacques Vendroux, primar al orașului Calais, președintele Comisiei pentru afaceri externe a Adunării Naționale din Franța. Cu acest prilej, au fost discutate probleme ale actualei sesiuni a Adunării Generale a Națiunilor Unite, precum și probleme ale relațiilor bilaterale dintre cele două țări.

În aceeași zi, Corneliu Mănescu a participat la un dejun oferit în cinstea sa de Patrick Shaw, reprezentant permanent al Australiei la O.N.U., și la un dineu oferit de reprezentantul permanent al Franței, Armand Berard.

Mircea Malita, șeful delegației române la actuala sesiune a O.N.U., însoțit de Gheorghe Diaconescu, reprezentant permanent al României la O.N.U., a avut o învedere cu H. Boerma, directorul general al F.A.O.

În Angoia mișcarea de eliberare națională continuă să dea lovitură colonialiștilor portughezi. În fotografie: aspect din timpul unei ore de instrucție a patrioților angolezi

FRANCE PRESSE: Controversa monetară se prelungește

PARIS 1 (Agerpres). — Marea controversă monetară, care a scindat pe specialiști și guvernele occidentale în susținători ai celor două monede de rezervă (dolarul american și lira sterlină) și în partizani ai reevaluării aurului se va continua cu recrudescență în

lunile care urmează, scrie agenția France Presse. Pe acest fundal se vor consuma principalele episoade ale politicii vest-europene și mai cu seamă acela al candidaturii Angliei la Piața comună. Controversa monetară a fost reluată joi la Paris de ministrul francez al economiei și finanțelor, Michel Debré, în fața Consiliului Ministerial al Organizației pentru colaborare economică și dezvoltare. După cum relevă agenția citată, ministrul francez a demonstrat cum deficitul balanțelor de plăți britanică și americană perturbă sistemul monetar internațional și, în același timp, dezvoltarea economiei lumii capitaliste, favorizînd exportul masiv și inflaționismul de capital american.

PARIS 1 (Agerpres). — Într-un interviu acordat revistei franceze „Realités”, ministrul vest-german al afacerilor externe, Willy Brandt, a reafirmat poziția guvernului său în favoarea unei largiri a Pieței comune. În această direcție, el s-a declarat pentru inițierea neîntîrziată a negocierilor cu Anglia, exprimîndu-și „convingerea personală” că aceste negocieri o dată începute vor fi încununare de succes.

Incident în zona Canalului de Suez

CAIRO 1 (Agerpres). — Agenția M.E.N. anunță, citînd un purtător de cuvînt militar egiptean, că apărarea anti-aeriană egipteană a doborât vineri după-amiază trei avioane israeliene de tipul „Mirage” care au violat spațiul aerian al R.A.U. în regiunea Canalului de Suez. Cei trei piloți au reușit să sară cu parașuta. Comunicatul menționează, de asemenea, că înainte de intervenția apărării anti-aeriene egiptene, avioanele au survolat orașul Suez.

IERUSALIM 1 (Agerpres). — Purtătorul de cuvînt al armatei israeliene a anunțat vineri după-amiază pierderea unui avion și a dezmințit categoric informațiile furnizate de R.A.U., potrivit cărora trei aparate israeliene „Mirage” ar fi fost doborîte de artileria egipteană. Unul din avioanele israeliene, a zăcut în Canalul de Suez, la 20 kilometri sud de Port-Tewfik și la 8 kilometri de coasta orientală a Canalului.

Primul ministru israelian, Levi Eshkol, a prezentat la o reuniune de presă un plan care, după părerea lui, poate duce la reglementarea conflictului din Orientul Mijlociu. Agențiile de presă relatează că planul cuprinde cinci puncte: pacea între Israel și vecinii săi trebuie să fie permanentă; stabilirea păcii trebuie să fie realizată prin negocieri directe; libertatea de trecere pentru navele israeliene prin Canalul de Suez și strîmtoarea Tiran este o condiție pentru realizarea păcii; stabilirea de frontiere sigure și recunoscute între Israel și vecinii săi nu este posibilă decît în cadrul unor tratate de pace; instaurarea păcii în Orientul Mijlociu și cooperarea regională care-va urma va permite rezolvarea problemei refugiaților în cadrul regional și internațional.

La Cairo, cit și în alte capitale arabe, cercurile politice discută problema unui noi reuniuni la nivel înalt a țărilor membre ale Ligii Arabe. Deoarece 11 din cele 13 țări membre ale acestui organism au răspuns favorabil, se așteaptă ca în prima parte a lunii decembrie șefii de state să se reunească la Rabat. Ziarul „Al Ahram” relevă că această conferință va avea loc la 12 decembrie.

DEMOCRAȚIA DUPĂ GRATII

Pe marginea represiunilor împotriva oamenilor de cultură din Grecia

de Victor EFTIMIU

Vechea Eladă care, paralizată de atotputernicia lui Zeus, a proclamat ideile de democrație și libertate, se află astăzi cutremurată de evenimente ce aduc aminte de epocile întunecate ale acestui popor generos, cu mîntea limpede, clarvăzătoare. Printre miile de oameni arestați, torturați, deportați pe insulele bătute și arse de soarele abastelor, de valurile abastelor ale lui Oceanos, un mare, un foarte mare număr sînt intelectuali — purtători ai condeiului, minuiitori ai microscopului și eprubetei, actori de seamă, muzicieni de renume mondial, înfrînți în cuvînt floarea intelectualității elene contemporane.

Cazul cel mai cunoscut este acela al lui Mikis Theodorakis, creatorul binecunoscutei melodii din filmul „Zădărnici”. Numele și muzica lui au trecut de mult hotarele patriei sale și au ajuns pînă în cele mai îndepărtate țări ale lumii. Dar în Grecia, Theodorakis este arestat, trimis în judecată, iar muzica lui interzisă.

Măsurile represive sînt îndreptate, în mod absurd și rizibil, chiar și împotriva elucubrărilor anticiclice. Au fost supuse censurii tragediile lui Euripide și Eschil, comediile lui Aristofan, discursurile lui Demostene, dialogurile lui Platon, leptele lui Solon, ba chiar și „Iliada”. De altfel, pe lista autorilor cenzurați se află și multe nume ale clasicii literaturii universale contemporane. Ce pasaje au fost îndepărtate din toate aceste opere? Tocmai acelea în care vibra dorul de libertate, voința de a sluji cu prețul oricărui sacrificiu patria celor mulți, ostînda la adresa tiranilor. Fără acei sperie pe conducătorii regimului de astăzi din Grecia.

Intelectualii sînt cugetul, mîntea și înima unui popor. Prințindu-și pe intelectuali, zădărnici cultura după gratii, colonelii de la Atena întesc, de fapt, la întîmărirea maselor largi, la înăbușirea năzuințelor lor de libertate.

Cîrcinele și josiace sînt metodele aplicate în acest scop. Arestajii sînt supuși represiunilor morale și fizice pentru a se obține mărturiile dorite. De curînd s-a judecat, în fața unui tribunal militar din Atena, procesul în care trebuia să apară și Mikis Theodorakis. Pe parcurs s-a anunțat însă că Theodorakis nu se va putea prezenta la proces deoarece ar fi bolnav. Dar nu acesta era adevărul. După cum s-a aflat apoi, toate încercările întreprinse de anchetatori pentru a-l determina să jacă o depoziție „convenabilă” dăduseră greș. Și atunci, de teamă față de ceea ce ar fi putut spune, s-a hotărît să se interzică apariția în fața instanței.

În timp ce zările ateniene susțineau că marele muzician ar fi bolnav, compozitorul declarase greva foametei, în semn de protest. Viața lui Theodorakis este acum în gravă primejdie.

Scopul regimului de la Atena de a reduce la tăcere pe reprezentanții cei mai de seamă ai culturii, de a înăbuși orice opoziție în rîndurile poporului grec nu va fi atîns. Dînd un admirabil exemplu de patriotism și abnegație în lupta pentru libertate, intelectualitatea greacă militează, aproape fără excepție, împotriva regimului terorist și cere regenerarea libertății democratice. Oamenii de artă și cultură din lumea întreagă se solidarizează cu colegii lor din Grecia și sprijină pe deplin năzuințele lor. Revolta opiniei publice mondiale, simpatia arătată victimelor regimului militar care s-a instaurat împotriva voinței poporului, dovedesc că actuala conducere a Greciei nu activează pe bază de dreptate.

Alături de întregul popor român, care vibrează la unison față de soarta împușcatului grec prieten de dictatura militară, intelectualii din țara noastră sînt de partea oamenilor de cultură, a tuturor forțelor din Grecia luptătoare pentru democrație și libertate.

La Tokio, în fața Ministerului Muncii, numeroși muncitori au organizat o demonstrație pentru îmbunătățirea condițiilor lor de trai și asigurarea de locuri de muncă pentru șomeri

agențiile de presă transmit :

Ministrul de externe al Italiei a primit pe ambasadorul României.

Vineri, ministrul afacerilor externe al Italiei, Amintore Fanfani, l-a primit pe ambasadorul Republicii Socialiste România la Roma, Cornel Burtică. Cu acest prilej au fost discutate probleme interesînd cele două țări.

Colocviu cehoslovaco-francez. În capitala R. S. Cehoslovacie s-a deschis la 1 decembrie un colocviu cehoslovaco-francez care va dezbate problemele actualei situații din Europa. Printre altele, vor fi discutate posibilitatea reducerii înarmărilor, largirii relațiilor economice Est-Vest, posibilitățile participării Franței și Cehoslovaciei la reducerea încoadării în Europa și altele. Din partea franceză la colocviu participă o delegație de specialiști în frunte cu J. Vernant, directorul Institutului de politică internațională din Paris, iar delegația cehoslovacă este condusă de A. Sneiderdek, directorul Institutului de politică și economie internațională din Praga.

O ședință a Comisiei militare de armistițiu din Coreea a avut loc vineri la Panmunjon. În cadrul ședinței, delegatul R.P.D. Coreean a prezentat un protest hotărît în legătură cu provocările militare pe care le comite partea adversă pe mare și pe uscat împotriva R.P.D. Coreean. În perioada 7 noiembrie și 1 decembrie, a arătat el, au fost constatate violări ale apelor teritoriale ale R.P.D. Coreean de către 220 de nave militare și de spionaj și de către vase de pescuit, utilizate de partea americană în scopuri dușmănoase.

EXTINDEREA LEGII MARȚIALE ÎN TAILANDA • UN COLOCVIU CEHO-SLOVACO-FRANCEZ ÎN PROBLEMELE EUROPENE • REPUBLICA POPULARĂ A YEMENULUI DE SUD A CERUT ADMITEREA ÎN O. N. U.

Pregătiri în vederea plenarei C.C. al P.C. Bulgar. Presa bulgară din 1 decembrie a publicat tezele prezentate de Todor Jivkov, prim-secretar al C.C. al P.C. Bulgar, la ședința Biroului Politic, ca principal document în vederea pregătirii apropiatei plenare a C.C. al P.C. Bulgar în problemele muncii cu tineretul și a pregătirii celui de-al 11-lea congres al Uniunii Tineretului Comunist Dimitrovist.

T. Nilsson, ministrul de externe al Suediei, și-a încheiat vizita în U.R.S.S. În comunicatul cu privire la vizita sa se subliniază că Uniunea Sovietică și Suedia consideră că eforturile îndreptate spre îmbunătățirea relațiilor dintre toate statele din estul și vestul continentului european ar contribui la consolidarea păcii în Europa.

Guvernul thailandez a introdus legea marțială în alte cinci provincii din Tailanda centrală și de sud, unde în ultima vreme s-a semnalat o puternică activitate a forțelor patriotice împotriva autorității guvernului central.

Leonid Brejnev, secretar general al C.C. al P.C.U.S., l-a primit pe primul ministru al Siriei, Youssef Zeayyen, care se află la Moscova în fruntea unei delegații guvernamentale siriene. Au fost discutate probleme care prezintă interes reciproc pentru cele două țări.

Într-o scrisoare adresată secretarului general al O.N.U., președintele noului stat independent, Republica Populară a Yemenului de sud, Qahtan El Chaabi, a cerut admiterea țării sale la

Vietnamul de sud

TRUPELE F. N. L. AU DISTRUS BAZA NAVALĂ HAM LUONG

Ziarul „Nhan Dan” din Hanoi relatează despre un important succes obținut de forțele patriotice din provincia Ben Tre (Vietnamul de sud). „Pentru prima oară — scrie ziarul — trupele F.N.L. au nimicit o bază navală americană apărută cu vigoare de către forțele armate mult superioare dotate cu echipament ultramodern... Zădărnici această bază flotantă americană de pe riul Ham Luong, forțele patriotice au făcut dovada nu numai a puterii de luptă, ci și a abilității și tehnicii operaționale militare”. Iată pe scurt, așa cum a parvenit la Hanoi, istoria acestui atac îndrăzneț.

Baza de pe riul Ham Luong face parte din sistemul de apărare american din delta Mekongului. Ea servea drept șantier de reparații pentru avioanele și navele fluviale de război, constituind în același timp un punct important de plecare pentru incursiunile de „curățire și pacificare” cu ajutorul ambarcațiunilor și gisoarelor blindate. Apărata de canoane înzestrate și cu elicoptere, precum și de numeroase posturi puternic întărite, amenajate pe ambele maluri și mai multe companii dispuse în centuri defensive în jurul bazei, aceasta apărea ca un loc sigur pentru cei aproape cinci sute de ingineri și tehnicieni americani, australieni și neozelandezi ce lucrau pe șantierul naval.

A fost însă suficient un singur atac al patrioților pregătit cu minuțiozitate, pentru ca baza flotantă să dispară. Loviturile de mortiere bine țintite au declanșat concomitent incendii pe nava bază și la depozitele de muniții și carburanți, în timp ce unitățile de bază erau anihilate prin atacuri fulgerătoare corp la corp. Într-un timp, văpaia de flăcări a înghițit toate vasele ancorate aici, aproape toți cei aflați la bordul pierzîndu-și viața. Incendii au fost atât de violenți, încît navele de patrulare nu au putut veni în ajutor, fiind ținute la distanță de către uraganul de foc care a mistuit întreg echipamentul și mijloacele de reparație în citeva ore. Lichidarea bazei de la Ham Luong este cea de-a cincea lovitură de amploare dată de la începutul lunii octombrie asupra „insulelor fortărețe” ale corpului expedițional american și trupelor

lor saigoneze din provincia Ben Tre. Insuși orașul cu același nume a fost ținta raidurilor patrioților, la aceasta adăugîndu-se alte atacuri, în urma cărora au pierit mai multe batalioane americane și saigoneze, printre care și cel denumit „tirul negru”, de tristă renume, pentru modul sălbatic cu care se răfua cu populația civilă. Numai între 24 octombrie și 12 noiembrie, în cursul a 100 de angajări, forțele armate patriotice au scos din luptă peste 2 300 de inamici, lichidînd, totodată, 33 de posturi cu întreaga lor dotare militară de la elicoptere și ambarcațiuni blindate, pînă la tunuri și tancuri.

Adrian IONESCU
Hanoi, 1 decembrie.

Apreciate ani de-a rîndul ca simple consultări de rutină, înfruntările electorale de pe cel de-al V-lea continent au ieșit în ultimul timp din anonimat. Acea s-a întîmplat la alegerea legislativă de anul trecut, dar mai ales la recenta înfruntare electorală ce a avut drept scop reînnoirea a jumătate din numărul locurilor Camerei superioare a parlamentului federal. (În Australia senatorii, în număr de 60, alocă zece de fiecare stat, sînt aleși pentru o perioadă de șase ani, jumătate din ei fiind reelectabili la fiecare trei ani).

Dacă în alegerea parlamentare de anul trecut candidatul liberal-agricol au fîrnat 50 la sută din voturi, iar reprezentanții partidului laburist numai 40 la sută, acum numărul total al voturilor obținute de coaliția guvernamentală a scăzut cu 8 la sută, în timp ce acela al laburistilor a crescut cu 6 la sută.

Faptul că balanța nu va mai înclina de costă datei de partidă liberal-agricolilor a fost prevăzut de unii observatori po-

SCRUTIN AUSTRALIAN

litici. Un barometru l-au constituit în această privință — după cum s-a văzut — alegeri legislative parțiale din circumscripțiile Capricornia (Queensland) și Corio (Victoria). În ambele laburistii au obținut, în pofida unei susținute campanii desfășurate de partidul liberal, voturile importante, majoritatea absolută a alegătorilor acordîndu-le votul. „Triumful laburistilor” — remarca imediat după aceea săptămînalul „Sunday Mirror” din Sidney — confirmă o deplasare considerabilă a simpatizilor corpului electoral spre laburistii.

Cauzele acestei deplasări de voturi trebuie căutate în eoul pe care o serie de acțiuni ale guvernului de la Canberra l-au avut în rîndul maselor. Una din aceste acțiuni, care a precedat cu puțin recentele consultări electorale, a fost hotărîrea de a spori cu încă 1 700 de oameni efectivele australiene din Vietnamul de sud. De la 1 500 de oameni, cît a fost inițial, contingentul australian din Vietnamul de sud se va ridica acum la 8 000. Asemenea măsuri, ca și dublarea, în ultimul patru ani, a cheltuielilor militare, ceea ce s-a sărînit asupra costului general al vieții, au strînit resentimente și proteste în rîndul populației. O serie de ziare prestigioase — „The Age” din Melbourne și „Australian” — s-au făcut purtători de cuvînt al unor mase din ce în ce mai considerabile de australieni, pronunțîndu-se în favoarea unei politici „mai australiene”.

Reușit sau nu, conducerea a lui Gough Whitlam, laburistii cu desăvîrșit o campanie împotriva spornicilor cheltuielilor militare, propunînd o alternativă la actuala politică.

Radu BOGDAN